Poštnina plačana v gotovini

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Cena 2 Din

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto VIII. Ljubljana, 2. aprila 1936 Štev. 13.

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta štev. 29/I. Poštni predal štev. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo.

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. — V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2½ dolarja. — Naročnino je treba plačati vnaprej. — Za odgovore je priložiti znamko.

Pomlad

Bila je prva pomladanska nedelja. Solnce je božalo naravo s svojimi toplimi žarki — včasih morda celo preveč — vsa pota in vse bele ceste so bile žive. Sprehajalci so pohiteli iz zaprašene Ljubljane, da se nauživajo v okolici svežega zraka in uklenejo vase lepoto prebujajoče se narave. Vsi so hiteli iz temačnih mestnih zidov, vsi so hiteli v solnčno pokrajino, kjer ni oglušujočega tramvajskega ropota, piskanja avtomobilskih siren, trdega asfalta ne mestnega vrveža.

Loke so že pognale zelenje, livade so se odele s svežezelenimi prti, drevesa so odprla popke — iz njih so radovedno kukali nežni lističi; kamorkoli se ozre oko — povsod svežost prebujenja, povsod brhkost novega kipečega življenja...

Sprehajalci gredo po belih cestah in krenejo na ozka travnata pota — in vsi mislijo, da bo s pomladjo vzkliko novo življenje, lepše in boljše, vsi čakajo in hrepene... Vsem žare lica, vsi globoko vdihavajo svežost pomladanskega vetriča, vsi poslušajo drobne popevčice razigranih ptičev...

***

Glej, tam stopa krošnjar z bisago; v njej se bleskeče vse polno raznovrstnih drobnarij. Krenil je iz mesta — ljudem za petami! Zdajci se je ustopil predme, prav tako, kakor se je bil ustopil že pred stotino njih, ki jih je srečal.

Pohvalil mi je svoje blago, toda v njegovi pohvali je drhtela bojazen, da se ga bom tudi jaz odkrižal. In odkrižal sem se ga, vendar sva postala na mah dobra prijatelja — in pogovorila sva se o tem in o onem. Morda je bil najin pogovor važen, zakaj zdelo se nama je, da razgaljava dve veliki, težavni in pereči finančni vprašanji.

Čujte!

Popotnik je bil prišel v Slovenijo tam od nekod iz solnčne Dalmacije. Njegov obraz je izklesan, koža mu je groba in luknjičava. Vidi se mu, da njegovo življenje ne pozna svetka, petek in spet petek so njegovi dnevi. Mnogo, mnogo hudega in žalostnega je moral bržčas pretrpeti, naposled je vzel popotno palico v roko in odšel po deželni cesti... za kruhom. Mnogo jih je, iz Dalmacije in Like, ki so odšli še dalje kakor ta moj prijatelj — odšli so daleč izven mejá naše domovine — v Avstrijo in na Češko.

»Ali ti kupčija kaj cvete?« sem ga vprašal.

»Pa eto, tako...« mi odgovarja možak. »Pretolčem se, včasih za silo, včasih slabo. Za jed in za prenočišče si že še zaslužim... no, kadar je kaj prebitka, pa brž na pošto, da pošljem ženi in deci za priboljšek...«

»Koliko pa plačaš za stanovanje?«

»Dva kovača in pol na mesec!«

»Pa za hrano?«

»Jem kjer pač je, poceni pa ni, petnajst do dvajset dinarjev!«

»Kam si se zamislil?« ga vprašam.

»Na dečico mislim, gospodine!«

Povedal mi je, da proda vsak dan za kakšnih sedemdeset do sto dinarjev blaga. »Kadar jih je sto, je kar dobro; slabi časi so — včasih sem z lahkoto spravil sto petdeset dinarjev na dan v žep,« je nekam zamišljeno pripomnil.

»...da, da, gospodine,« je nadaljeval, »malo prodam, malo zaslužim, in težko živim. Toda zdaj že solnce sije, pomlad gre v deželo, laže bo in bolje...«

Da, pomlad!...

***

Tam po ozki poljski poti stopa mlad par... Zaljubljeno se vodita pod roko, čebljata in se smehljata. Bežčas so jima besede lepo in sladke... Ljubi Bog, kako ne bi bile lepe in sladke, saj sta mladá — in pomlad je...

Čebljanje zaljubljencev je zmerom lepo in polno solnca, tako lepo in tako vedro, kakor mlada pomlad... vsako leto mlada in nova... Sveže je njeno zelenje, beli in dehteči so njeni cvetovi, lahen in toplo božajoč je njen vetrič, svetlo je njeno solnce...

Ti pomlad večna, večno mlada in večno nova, ti budiš sleherno leto nove nade, nova hrepenenja, nove želje... Ti pomlad, ti večna mladost...

Haka

Razgled po svetu

98.8% — in kaj zdaj?

Za kaj so glasovali Nemci. — Kakšna bo prihodnja Hitlerjeva zahteva in kaj bodo Angleži rekli

Ljubljana, 30. marca.

Vodja Nemčije in njen kancelar Adolf Hitler je zadal nemškemu narodu vprašanje: »Ali odobravaš, narod moj, da te vodim k enakopravnosti in prostoru na solncu?«

Nemški narod je z ogromno udeležbo in z ogromno večino rekel: »Da!«

In Evropa bi imela obstati ko okamenela spričo tolikanj nezaslišane enodušnosti. In bilo bi razumljivo.

Toda Evropa ni okamenela, Evropa si zaradi tega izida ne zadaja nobenih novih problemov. Ker je bila na ta izid pripravljena in si drugačnega sploh predstavljati ni mogla ne znala (takšna je pač senčna stran volilnih zmag v državah, kjer vlada diktatura); in ker se z nedeljsko Hitlerjevo zmago ves kompleks vprašanj, porojenih s Hitlerjevo gesto dne 7. marca ni nič bistveno spremenil. Nemčija je bila na londonske predloge rekla »Ne!« pred volitvami in pravi »Ne!« po volitvah.

Toda ne mislimo trditi, da bi bile nemške volitve morda falzifikat. O, ne! Malo manj z rokavicami sicer res prijemljejo volilce v diktatorskih državah in izbire jim tako rekoč nobene ne privoščijo zastran glasovanja, pa internirati so tudi kar brž pripravljeni ljudi, ki hočejo misliti z lastno glavo — o, to že. Zato pa nobenih drugih izgredov ni in nobene možnosti za »pomote« pri štetju... ko gre

Italijanska prestolonaslednica se je izučila za bolničarko in se je te dni odpeljala v Eritrejo, da bo stregla bolnikom.

zgolj za najlažjo računsko operacijo, za seštevanje...

Ne, izid nemških volitev ni falzificiran. A nekaj drugega smo hoteli reči: ali mislite, da ne bi najhujši Hitlerjev nasprotnik, če bi »delal« volitve z istim geslom, z isto organizacijo in z istim policijskim aparatom — ali mislite, da ne bi najhujši Hitlerjev nasprotnik dobil prav tako 98·8 %?

Nemci so to pot glasovali za suverenost Porenja, potem šele za Hitlerjevo zunanjo politiko in za nacionalni socializem.

A tudi to bi naposled mnogo ne izpremenilo pri stvari. Usodno, veleusodno celo je nekaj drugega: da je 44 milijonov velikega, kulturnega in civiliziranega naroda z nedeljskimi volitvami sankcioniralo neupravičeno kršitev mednarodne pogodbe in tako dalo svojemu vodji dovoljenje, da sme tudi drugič tako storiti, če bi to terjala »čast« domovine...

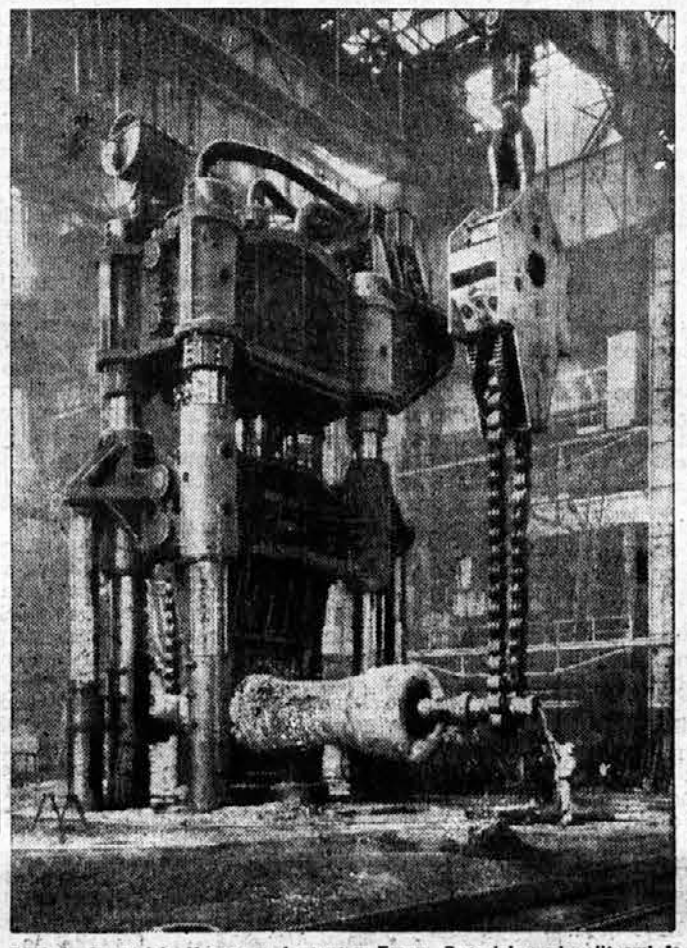

Pogled v oddelek Kruppove tovarne v Essnu. Dva dni pred volitvami je Hitler govoril v teh tovarnah — simbolna gesta v nanovo oboroženem Porenju.

Ljudje imamo kratek spomin. Kar je bilo včeraj, še nekako vemo, predvčerajšnji dogodki so nam pa že kar iz spomina. Ali se n. pr. spomnite, kdaj so Nemci nehali plačevati reparacije? In kdo je bil tisti nemški državnik, ki je napravil konec tej najhujši in (v nemških očeh) najsramotnejši tlaki? Stavim kaj, da boste povedali napačno ime. Ne, to ni bil vodja in kancelar Hitler. Reparacije je odpovedala nemška demokracija pod Papnom l. 1932. in ne nacionalni socialisti. In kar pošteno so se takrat pogovorili, brez rožljanja z mečem: »Ne moremo!« so rekli Nemci, človeka, ki količkaj misli na bodočnost, strah razvoja mednarodne politične morale in posledic, ki se že kažejo na obzorju. Zato ker ni res, da ni demokracija ničesar storila v Nemčiji in za Nemčijo in da samo diktatura rešuje narode; ker ni res, da se danes Nemcem bolje godi, ko imajo topov in letal in bomb in granat in tankov in plinov na prebitek, kruha pa ne; ker ni res, da bi danes katera država ogražala Nemčijo, pač je pa narobe res. Čemu toliko topov in drugega morilskega orožja v Nemčiji? (Če mislite, da pretiravam: samo oglejte si ilustracije v nemških dnevnikih in revijah: same parade bombnih letal in tankov!) Koga se Nemci tako silno boje, da se pripravljajo tako ofenzivno na spopad? Avstrijcev menda ne. Čehov tako tudi ne. Poljakov najbrže tudi ne. (Poslednji dve državi sta v zmagoviti vojni vse dosegli, kar ste želeli, in ni navada, da bi zmagovalec udaril po premagancu. Pač pa premaganec kuha maščevanje proti zmagovalcu.) Francozov? Tistih Francozov, ki so vso svojo vojaško umetnijo zazidali v defenziven podzemeljski trdnjavski pas 50(!) in še več kilometrov daleč od meje? Ne; Francozov se Nemci tudi ne boje; že zato ne, ker jih je skoraj za 30 milijonov več ko njih. Koga pa potem? Rusov? Tistih Rusov, ki sploh nanje ne mejé? In ki nimajo od Nemcev sploh ničesar dobiti, če zmagajo, in mnogo izgubiti, če podležejo? Ne, Rusov se Nemci ne boje. Torej —?

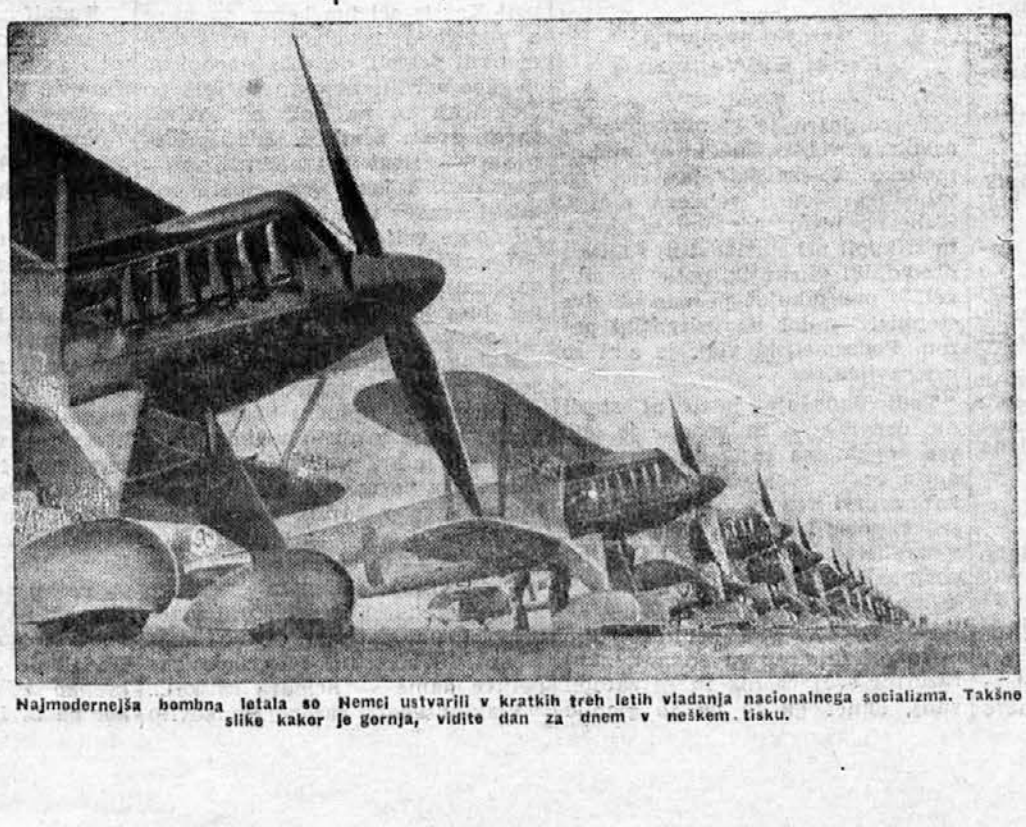

Najmodernejša bombna letala so Nemci ustvarili v kratkih treh letih vladanja nacionalnega socializma. Takšne slike kakor je gornja, vidite dan za dnem v neškem tisku.

Harold Nicolson, mož, ki je leta 1914 v imenu zunanjega ministra lorda Greya izročil nemškemu poslaniku v Londonu angleško vojno napoved, je pretekli četrtek izjavil v spodnji zbornici:

»Evropske vojne ne bo, če bo Evropa nedvoumno vedela, kje stoji Anglija. Nemčija ne sme misliti, da bomo njen napad na zahodu nevtralno gledali. Francija naj se pa ne zanaša kakor zadnjič (leta 1914. Op. ur.), da bomo z njo sodelovali pri francosko-ruski zvezi. Pri kršitvi holandske, belgijske in francoske meje pojdejo britanske čete na kontinent. Vojn, ki bi nastale zaradi francoskih vzhodnih zaveznikov, se pa ne bomo udeležili in ne bomo iznova pošiljali milijonov mladih Angležev na morišče.«

Tako kakor Nicolson misli večina Angležev. In v tem je prekletstvo Evrope. Da so Angleži leta 1914. brez ovinkov z vsem poudarkom povedali, da pojdejo v vojno, če bodo Nemci vdrli v Belgijo, ne bi bilo treba žrtvovati »milijonov mladih Angležev na morišču«. Da so Angleži danes in lani in predlanskim na glas in brez ovinkov povedali, kje stoje, ne bi bilo toli vročičnega oboroževanja ne strahu pred vojno v Evropi. Tragika je, da Angleži mislijo, da se da mir na (kulturnem) zahodu odkupiti z žrtvovanjem (nekulturnega) vzhoda. Kaj se zgodi s Čehi, tem otokom demokratske kulture v Srednji Evropi, je Angležem vseeno. Da jim Rusi niso pri srcu, še razumemo. A vsaj Poljaki, branik Srednje Evrope pred boljševiško nevarnostjo — Poljaki jim tudi ne bodo nič mar, če bi jih Nemci po preteku 10letne pogodbe napadli?

»Vojn zaradi francoskih vzhodnih zaveznikov se ne bomo udeležili,« pravijo Angleži. Kolikšna zmota! Kolikšna naivnost! Ali mar kdo na svetu razen Angležev misli, da ne bi Nemci takoj, ko bi obračunali z »vzhodom«, udarili na »zahod«?

Tragika Evrope je angleška sebična politika. Zato Hitler lahko dobiva 98·8% glasov za svojo porensko parado, za trganje pogodb in za Kruppa. Vprašanje je le: kaj zdaj?

Hitler je že namignil: Kolonije! Tu bodo pa Angleži nekoliko nepristopnejši, čeprav so baš oni dobili levji delež pri delitvi nekdanjih nemških prekmorskih posesti. A o tem morda prihodnjič kaj več!

Observer.

Naš novi ljubavni roman

V današnji številki »Družinskega tednika« smo začeli priobčevati nov roman. Napisal ga je znameniti in nad vse priljubljeni francoski romanopisec Georges Ohnet; za njegovo kakovost pač najbolj govori to, da je preveden že skoraj v vse svetovne jezike.

‚Kontesa Klara'

se imenuje naš novi roman. Trdno smo prepričani, da ga bodo naši čitatelji brali s posebno velikim užitkom in da bodo nestrpno pričakovali razpleta nad vse zanimivega dogajanja. Roman se razvija od nadaljevanja do nadaljevanja; čedalje zanimivejši postaja, čedalje bolj napet, zato bodo tudi naši čitatelji od številke do številke s čedalje večjim zanimanjem sledili prezanimivemu dejanju.

Georges Ohnet

je eden izmed starejših francoskih romanopiscev, učenec slavnega Aleksandra Dumasa in plodovit in priljubljen prav tako kakor njegov učitelj. Ko smo se odločili, da priobčimo njegov najznamenitejši roman, vemo, da nismo krivo izbrali. Prepričani smo, da bodo naše bralke in bralci vklenili pisatelja in njegovo povest »Konteso Klaro« v svoja srca; zatrdno vemo, da nam bodo hvaležni, ker smo jim iz tolikanj obsežne svetovne pripovedne književnosti ljudskih pisateljev izbrali prav ta roman

Ljubezenska zgodba

našega novega romana in njen razplet sta tako zanimiva, nežnočutna in nevsakdanja, da smemo smelo trditi: ta roman je kakor nalašč za mehka in topla ženska in moška srca. Ta roman je bil pri drugih narodih, ki ga že imajo v prevodu, ena izmed najbolj priljubljenih povesti za staro in mlado, za moške in ženske — je bil, je in bo.

O naših dosedanjih romanih

gre po Sloveniji samo en glas: Lepi so in zanimivi. Nešteto pismenih pohval in priznanj nam to še posebej potrjuje. Naš novi roman »Kontesa Klara« izpod Ohnetovega peresa ne bo zbudil nič manjšega zanimanja kakor njegovi predniki.

Prepričani smo, da nam bodo naše drage bralke in bralci svoje priznanje in zadovoljstvo za naš trud izrazili na tisti način, ki ga od vseh svojih prijateljev pričakujemo: da bodo naš list priporočali svojim prijateljem in znancem. Za vsako njihovo iskreno priznanje med znanci, za sleherno njihovo priporočilo se jim prav tako iskreno zahvalimo v naprej.

UREDNIŠTVO.

Srčnega kralja
slava in zaton

Največji ameriški ženitni slepar: katero je le hotel, vsaka mu je šla na limanice, tako sladko jim je znal govoriti

Konec glorije: smrt v umobolnici

(MI*) Newyork, marca

Pred nekaj tedni je umrl v bolnišnici kaznilnice v Dannemori Herman Kreuger, z drugim imenom John Weidemeier, s tretjim imenom lord Beaverbrook, s četrtim imenom... Samo v sodnijskih spisih so vsa imena tega dičnega gospoda, ki je ženskam obljubljal zakon in srce, pa jih je zmerom še o pravem času opeharil.

Njegova zlata doba sega v sredino preteklega desetletja. Gospod Herman Kreuger se je hvalil, da je vlekel dve sto žená za nos — da se je z mnogimi tudi poročil...

Oglejmo si malo tega gospoda: Možak je bil majhne postave, nič več mlad, izbrano oblečen, velikih srepih sinjih oči... Tako ga opisuje njegova prva ameriška žrtev, goslarka Esther Wexlerjeva iz Čikaga.

Ko je prvikrat nastopila v Minneapolisu, jo je ogovoril mister Arthur Brooks. Predstavil se ji je za filmskega ravnatelja in ji obljubil angažman v Hollywoodu. Dekle je bilo sicer mlado, a izkušeno in nikakor ne zabito, pa ga je vzlic temu očaral s svojim milim glasom, s sijajnim nastopom in z lepimi manirami. Ko jo je čez nekaj dni kar na lepem zasnubil, je z veseljem sprejela njegovo ponudbo.

Lepe manire delajo čudeže...

Gospod in gospa Brooks sta odpotovala takoj po poroki k ženinemu krušnemu očetu. Gospod filmski ravnatelj je ženinega očima, gospoda Fisherja, takoj povabil v Hollywood, in mu je že vnaprej ponudil mesto pisarniškega uradnika s 400 dolarjev plače na mesec.

Očim je z veseljem pozdravil zetovo ponudbo, prodal je hišo, avtomobil in sploh vse, kar je zmogel. Vrglo je čedno vsotico 14.000 dolarjev. Gospod filmski ravnatelj je očimu svoje žene svetoval, naj izkupiček naloži v vrednostne papirje... Kdo neki bi znal to zadevo uspešneje urediti kakor gospod ravnatelj!... Sprva se je sicer hudo branil, naposled je pa vendar vzel denar — in od tistih dob ga ni bilo več na spregled...

Drugo dejanje se godi na Broadwayu v Newyorku.

»Lej, lej, Nora, kako vam pa kaj gre?« je ogovoril eleganten in ne baš več mlad gospod prav tako damo, vso v demantih in drugih dragotinah.

»...joj, ne zamerite, tako sta podobni filmski zvezdi Nori Baynesovi, da sem vas zamenjal!« se je hitel opravičevati v eni sapi.

Kje so ženske ranljive...

Dami, gospe Burkenovi, je kakopak takšna podobnost od sile laskala. Pri priči se je seznanila z ljubeznivim in smehljajočim se gospodom Whitemanom, odvetnikom in pravnim svetovalcem neke zavarovalnice. Gospod odvetnik je napel vse sile in kaj kmalu je vzplamtela v srcu gospe Burkenove goreča ljubezen. Še nikoli v življenju ni preživela tako lepih dni kakor takrat. S svojim izvoljencem je hodila v gledališče in k drugim prireditvam, večerjala sta v najdražjih hotelskih restavracijah, gospod odvetnik ji je sleherno jutro pošiljal prekrasne šopke rož in z rožami ji je priznal tudi svojo gorečo ljubezen...

Ognjeviti kavalir je bil zaljubljen do ušes, toda motilo ga je, da se njegova izvoljenka lišpa s tolikimi dragocenostmi... Dejal ji je, da njene lepote pač ni treba podčrtavati z leskom dragih kamnov in s sijajem zlata... Dovolj je, če si natakne prstan, morda še kakšno skromno zapestnico...

Razvajena zaljubljenca pa nista dolgo zdržala v velemestnem vrvežu. »Pojdiva na pot okoli sveta!« je predlagal zaljubljeni odvetnik. »Pojdiva!« je odgovorila še bolj zaljubljena gospa Burkenova.

Zastran dragotin je imel pa gospod Whiteman pomisleke... Če jih hoče gospa Burkenova po vsaki ceni vzeti s seboj na potovanje, jih mora dati zavarovati! In to pri priči. Gospod odvetnik je kar brž pobral vse dragotine in stekel k dragotinarju — varovalniškemu strokovnjaku — da jih preceni. Stekel je — in sirota zaljubljena ga še danes ta dan zaman čaka...

Tretje dejanje

V Washingtonu...

»Kdo je pa ta gospod, ki si tako z zanimanjem ogleduje umetniško razstavo?« je vprašala gospa Virginia Martinova, bogata dama iz najvišje washingtonske družbe.

»To je gospod Ward, neki angleški diplomat; vlada ga je poslala z nekim tajnim naročilom v naše mesto!« je potolažil njeno radovednost neki znanec.

»Oh, kako zanimivo...«

»Prosim vas, posredujte, da se seznanim z njim!«

Mr. Ward je obiskal gospo Martinovo. Lazil je za njo, do ušes je bil zaljubljen... Po vsaki ceni je hotel, da mu postane žena, sicer se ne vrne več živ na svoja velikanska posestva na Angleškem... V dokaz svoje velike ljubezni ji je poklonil prekrasno zapestnico, posuto z bleščečimi demanti. Gospa Martinova je umirala od navdušenja... Toda zdajci je zagledala na zapestnici vrezljane črke: R. M. B. Le kaj naj to pomeni?...

Seveda, kajpada: skrivnost je to... državna skrivnost. A njej jo bo priznal: Ward kakopak ni navaden zemljan, temveč lord Beaverbrook — in poklonjena dragotina nosi začetne črke njegove družine...

»Ljubljena Virginia, nihče ne sme izvedeti, kdo sem...« je rotil lord svojo izvoljenko.

»Prijazna hišica naprodaj...«

Zaročenca sta se odločila, da ostaneta v Washingtonu. Gospa Martinova je vedela za čedno in prijazno hišico, naprodaj za piškavih 25.000 dolarjev. Toda plemenitaškemu lordu ni bilo do takega beraštva. Sto tisoč — to je najmanjši denar, ki ga je vredno izdati za hišo. Nu, kaj kmalu je lord našel hišo po svojem okusu... 10 tisoč dolarjev are bo treba odriniti — to je malenkost. Toda počakati morata, da mu njegova ameriška banka nakaže gotovino... a medtem jima utegne že kdo drugi pred nosom kupiti hišo.

»Saj bi bilo smešno!« je ugovarjala gospa Martinova. »Bom pa jaz založila denar...«

»Kar sem z njim!... In 25.000 dolarjev imate naloženih v državnih papirjih? Smešno vendar... To je slaba kupčija... 3½% vržejo samo... plodonosneje mora človek nalagati denar...«

Gospod lord je spravil gotovino v žep, 10.000 dolarjev v levega, 25 tisoč dolarjev v papirjih pa v desnega — in zbogom gospa Martinova!...

Za tisoč dolarjev se je rade volje obrisal; zapestnica gospe Burkenove je bila namreč toliko vredna...

Slika v časopisih

Nekega dne je neki John V. Weidemeier, bogat posestnik s Floride, ugrabil gospo Hoffmannovo... Takrat ga je pa predrznost stala skoraj glave. Gospod Hoffmann se je brž zatekel na sodišče — in policija je zaljubljenca prijela v St. Louisu. Časniki so natisnili sliko podjetnega zapeljivca... In tedaj...

Gospe Wexlerjeva, Burkenova in Martinova so po sliki takoj spoznale junaka svojih sanj in tatu svojih zakladov....

Medtem je pa sodnija gospoda, imenujmo ga Weidemeierja, izpustila, ker je založil 5000 dolarjev jamščine. Kakopak je pri priči zbežal za deveto goró.

*

Šele maja leta 1926 je policiji vendar že prišel »srčni kralj« v roke. Sodniki so mu brali kozje molitvice, očitali so mu vse grehe — nazadnje so ga pa obsodili na 15 let ječe. Zdaj, po desetih letih, je »ubogi« Herman Kreuger umrl. Omračil se mu je um...

Ni v zadregi

»Ta postelja je iz dobe Ludovika XVI. — še sam je na njej spal!«

»Oprostite, njen slog je vendar dosti starejši!«

»Že mogoče. Morda jo je tudi on kupil na starini.«

Srečka št. 65.513

Štiri leta igral na isto številko, obupal, kupil drugo — in prva zadene glavni dobitek s premijo povrh!

Prečuden roman mlade madžarske igralke

(QI*) Pešta, marca

Pred štirimi leti se je poročil budimpeštanski odvetnik dr. Szabo s sicer malo znano, a nenavadno lepo igralko. Mladi odvetnik si je vzel Klaro Rono zgolj iz ljubezni za zakonsko družico. Zakonca sta bila srečna, pa tudi sicer se jima ni slabo godilo, saj je mladi odvetnik dovolj zaslužil — toliko celo, da je njegova žena lahko dala odru slovo...

Lepega dne je odvetniku šinila neka misel v glavo: stopil je v bližnjo banko in kupil srečko državne razredne loterije, hoteč z dobitkom presenetiti svojo ženo. V banki je dolgo izbiral in izbiral, dokler ni naposled izbral srečke s številko 65.513. Šestica je pomenila dan njegove rojstva, petica mesec maj, druga petica datum rojstva njegove ljubljene Klare, enica mesec njenega rojstva, poslednja številka — trojka — je bila pa za nameček, za srečo, zakaj oba sta bila tretja otroka svojih staršev...

Ko je dr. Szabo pred leti izbral to čudno številko, se mu kajpada še sanjalo ni, kako usodna bo zanj ta izbira. — —

*

Minevala so leta. Tudi dr. Szaba je dobila kriza v škripce. Njegova praksa je od meseca do meseca bolj pešala, kajti kjer ni denarja, tudi tožnikov ni... Pa še tisti, ki so se kljub slabim gmotnim razmeram tožarili, po navadi niso plačali svojih računov. Mlada zakonca sta si morala zadrgniti pas. In ko tudi to ni prida zaleglo, se je žena hotela žrtvovati za moža: iskala je službe. Službe pri teatru, saj drugega ni bila kaj prida vajena. Toda današnji dan je tudi že igralcev na prebitek — in Klarin načrt je splaval po vodi.

Kljub vsem nevšečnostim pa dr. Szabo vendar ni hotel prenehati igranja v loteriji, zakaj upal je, da mu bo lepega dne vendar prišla sreča v goste. Čakal je in čakal, upal in hrepenel, toda sreča se mu ni hotela nasmehniti. Včasih mu je prav trda predla za denar, toda vselej ga je zmogel vsaj toliko, da je obnovil srečko, ki ji je po poroki vzidal temeljni kamen. Kadarkoli je bilo žrebanje, je stal na cesti in čakal, da vendar že pričaka izžrebano svojo številko.

Tragična muhavost usode

Naposled mu je bilo pa čakanja le preveč. Dejal si je, da za srečo ni izbral prave številke, zato se je odločil, da si kupi drugo srečko, sicer z istimi številkami, vendar v drugem redu. Pri prihodnjem žrebanju je nestrpno sedel pri radijskem aparatu in napeto poslušal napoved izžrebanih številk. A kdo popiše njegovo grozo, ko je nenadoma izvedel, da je pri žrebanju državne razredne loterije zadela številka 65.513 glavni dobitek...

Dr. Szabo je pri priči obupal... Leta in leta se je bil zagrizel v misel, da mora njegova številka zadeti, in šele zdaj, ko jo je lahkomiselno zavrgel, je zadela. Drugi dan je vrhu vsega čital v časnikih, da je srečka številka 65.513 zadela razen glavnega dobitka še premijo; to je bilo za Szaba preveč.

Ko se je zvečer vrnila njegova žena Klara domov, je našla na toaletni mizici listek s temle sporočilom:

»Ljubica, ne moreš reči, da me ne bi bila smola huje zasledovala, kakor kogarkoli na svetu. Obračunal sem s seboj. Oprosti mi — in pozabi me. Tega te prosi tvoj Jurij.«

V sosedni sobi je ležal dr. Szabo mrtev na postelji — pognal si je bil kroglo v glavo.

Vdovo so čakali težki dnevi. Ne samo to, da je ostala brez beliča — kmalu so se začeli oglašati še odvetnikovi upniki...

Minila sta dva meseca. Tedaj se je lepega dne oglasil denarni dostavljalec s poštno nakaznico za 20.000 pengov (200.000 din). Pošiljatelj se na odrezek ni podpisal, temveč je napisal samo: »Dolžnik vašega pokojnega moža.«

Skrivnostno nakazilo

Gospa Klara je kakopak predobro vedela, da ni bil njenemu možu nihče 20.000 pengov dolžan. Zadeva se ji je zdela nekam skrivnostna in nerazumljiva, zato je denar zavrnila. Hkratu je pa naprosila neko detektivsko pisarno, naj poizve, kdo je lastnik srečke številka 65.513, ki je zadela glavni dobitek, zakaj prepričana je bila, da ji je hotel plemeniti srečnik pomagati iz bede.

Spet je minilo nekaj tednov, in tedaj je vdova Szabova dognala, da je zadel glavni dobitek neki Elemer Barta. Hkratu je tudi izvedela, da ji je bil res ta neznanec takrat poslal denar.

Gospod Elemer Barta je bil ravnatelj nekega velikega industrijskega podjetja. Včasih se zgode čudeži: odvetnikova vdova je prav tisti dan, ko je izvedela za dobrotnikovo ime, dobila od njega samega vljudno pismo. V njem jo je ravnatelj prosil, naj denar vendar sprejme, ker smatra za svojo častno dolžnost, da se oddolži vdovi tistega, ki ga je sreča opeharila za glavni dobitek.

Gospa Szabova je vljudnemu ravnatelju takoj odgovorila — in pisma so romala sem in tja. Odvetnikova vdova se je na vse kriplje otresala denarja, ker se ji je zdel miloščina.

Tako se je zgodilo, da je gospod Elemer Barta lepega dne sam obiskal mlado vdovo in jo osebno prosil, naj vendar ne odkloni malenkosti, ki ji jo nesebično ponuja. Toda vdova je trdovratno vztrajala pri svojem sklepu. Tedaj je gospod Barta kratko in malo dejal: »Če nočete denarja, pa vzemite vsaj mene...«

*

Ondan sta se odvetnikova vdova in ravnatelj Barta poročila.

Čudna so pota božja... Zaradi srečke je moral najprej eden v grob, da je dvema odprl pot k sreči...

Banka Baruch

11, Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vrši vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64. Bruxelles; Holandija: št. 1458-66. Ded. Dienst: Francija št. 1117-94. Paris; Luxemburg: št. 5967, Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

Zanimivosti z vsega sveta

Dva dni v tednu bodo imeli post nemški vojaki; takrat ne bo nihče dobil mesa.

65 milijard cigaret pokade na leto na Angleškem. Lani je ena sama tobačna tovarna prodala tobaka za 800 tisoč funtov (okrog 200 milijonov dinarjev).

Anthony Eden — filmski igralec. Angleškega zunanjega ministra Edena hoče neka hollywoodska filmska družba pridobiti za film, v katerem bo naslikala njegovo življenje in kariero. Edenovi ministrski tovariši mu pa kajpada takšno »pustolovščino« odsvetujejo.

21 milijonov dinarjev je vrgla javna prodaja knjižnice v Marseillu umorjenega francoskega zunanjega ministra Louisa Barthouja. Pokojnik je bil ne samo politik nego tudi pomemben književnik in velik ljubitelj redkih knjig.

3.000 ljudi, starih 90 let, in 420 še starejših živi danes na Madžarskem. Najstarejšemu Madžaru je 111 let. Državna statistika je vsem tem starcem poslala polo z raznimi vprašanji, da vidi, čemu se imajo po lastnem prepričanju zahvaliti za tako visoko starost.

Cestni pometač je postal nekdanji španski milijonar Adriano Sagaseto. Ko mu je požar uničil nezavarovano tovarno, je prišel na beraško palico in zdaj je vesel, kadar se do sitega najé.

30 doktork prava je pred kratkim vzela v službo carigrajska občinska uprava.

137 let stari Turk Ali-Šefki-aga je baje najstarejši človek na svetu. Po starosti je naslednik znamenitega Zoro-aga, ki je umrl leta 1934, star 160 let. Ali-Šefki-aga upa živeti še najmanj 50 let. Zdrav je, duhovno svež in še dobro vidi. Pred kratkim se je naučil še cirilice in nove turške abecede. Ima tri žene in 11 otrok; najmlajši med njimi nosi že dolgo sivo brado.

Spisek bogatašev so sestavili v državnem statističnem uradu v Washingtonu. Na prvem mestu je kralj ameriškega tiska Hearst; lani je zaslužil 20 milijonov din našega denarja. Naslednjih 20 mest zavzemajo filmski igralci. Predsednik Roosevelt pride šele na 57. mesto.

11 metrov dolg avtomobil je zgradil monter Penbrake iz Pittsburga v Ameriki. Z njim se lahko vozi samo po nekaterih cestah zunaj mesta. Avto ima dve sobi, kuhinjo in kopalnico.

Ker se izdajajo za mlajše, kakor so v resnici, so zadnje mesece obsodili na Angleškem 1264 žensk.

Jetika je ozdravljiva, trdi ameriški zdravnik dr. Ralph Villard, če bolnik prenese zelo nizko umetno temperaturo. Za svoje poskuse je iskal »prostovoljcev«. Priglasilo se mu je 200 jetičnikov, ki so pripravljeni tvegati tudi življenje. — Pravijo, da so ti poskusi velikega pomena za znanost.

Tokio: 6'3 milijona. Japonsko notranje ministrstvo razglaša, da je Tokio narasel na 6'3 milijona ljudi. Med njimi je 3'3 milijona moških.

Steklenice na ključ. Na praškem velesejmu razkazujejo mikavno novost: likersko steklenico, ki se zaklene s ključem. (Čudno, da so se izumitelji šele zdaj tega domislili!)

Letalo contra utrinek. Iz Miamija (Florida, USA) poročajo, da je neko letalo trčilo na poletu v Severni Carolini ob meteorit. Hujšega ni bilo, kakor da je letalu potrgalo antene. Osmim potnikom v njem se ni nič zgodilo. — Spočetka so mislili, da je letalo zadela nenamenjena mu krogla iz puške.

„Ali ti to razumeš, Jeannette?"

Nemški napisal
Ernst E. Welisch

Vsako jutro je stopil točno ob osmih v veliko čakalnico podzemeljske železniške postaje na vzhodnem koncu velikega mesta. Sleherno jutro je stopil h kiosku in si kupil pri starikavi in suhljati prodajalki jutranjik, potlej je stekel — preskakujoč po eno ali dve stopnici — dol na železniški peron. Podzemeljski vlak je stal že pripravljen.

Tudi današnje jutro ni storil nič drugače — in vendar je bilo vse popolnoma drugače, vsaj Rudolfu se je zdelo tako. Skočil je kar v prvi voz in še srečno ujel sedež poleg rejenega gospoda, ki v naglici bržčas še zajtrka ni bil pospravil, zakaj neprestano je pobožno prežvekoval sam Bog si ga vedi kaj.

Rudolf je sicer po navadi takoj razgrnil svoj časnik in se zatopil vanj, danes ga je pa še globlje potisnil v žep in začel s posebno vnemo študirati obraze sopotnikov.

»Čudno, hm,« si je mislil, »kako čemerni so vsi ljudje ob tej rani uri! Kar iz oči jim bereš, da so se z nejevoljo izkobacali iz svojih mehkih postelj, da so z nepopisno naglico zvrnili kavo in so šele po stopnicah in na poti na skrivaj snedli svežo žemljo... Zdaj pričenjajo — sitni in razdražljivi — novi dan. A jaz,« se je globlje zamislil, »zakaj sem le jaz danes tako dobre volje?«

Tedaj je pogledal nehote na glavo časnika, ki mu je molel iz žepa; tam je našel ključ svoje razigranosti: »sobota 25. januarja«...

Kakopak, sobota! Prekrasna beseda! Prostost pomeni, zlasti pa — spremembo! Solnčni žarek, ki zdajci posije v pusto vsakdanjost!

Rudolf je brž prelistal jutranjik: Železniška nesreča — umori doma, hudodelstva v tujini, sportne vesti, borza — stoj! — gledališča in zabavišča — to bo pravo!... Zvečer vsi v kolizej... »Central«, črnske atrakcije... Plesišče pri »Črni mački«... »Črna mačka«? Čedno, imenitno! To bo zanj! Ples, lepe, zapeljive dame — nemara še kaj...

Vlak odsekano zasope. Sunkovito obstane. Belo opločena postaja mežika skozi oroseno okensko steklo.

»Pariška cesta!« —

Rudolf ročno izstopi — in sedi že nekaj minut nato v svoji pisarni... kopice papirja, knjig in računov... brnenje telefona...

»Gospod Rudolf Berger, kliče vas ravnatelj Linhart!« pripoveduje piskajoč glas iz telefonske slušalke. »V njegovo zasebno pisarno stopite, pa takoj, prosim!«

Rudolf je zapri oblazinjena vrata ravnateljeve zasebne pisarne za seboj. S širokim nasmehom mu je gospod Linhart ponudil stol.

»Gospod Berger, nedavno ste mi svetovali, naj sklenem kupčijo z ono ameriško družbo. Saj se še spomnite? Takrat se mi je zdela stvar šepava, pa sem vendar poizvedoval. Nu, in kaj sem izvedel?« je zategnjeno menil ravnatelj in puhnil dim vonjave smotke. »Stvar ni tako nevarna. Ne, ne! Poskusil bom... Nu, in če se poskus obnese — potlej se vam gotovo oddolžim za vaš nasvet...« Ponudil je Rudolfu svojo mehko desnico — in Rudolf jo je spoštljivo, a vendar krepko stisnil, tako krepko, kakor da bi že čutil v roki šop velikih bankovcev. »Torej, do ponedeljka!« je še prijazno pokimal »stari«.

Rudolf je presrečen odšel.

Potovanje, ki se je Rudolf ob osmih zvečer nanj podal, je bilo čisto drugačno od jutranjega.

Povsod elegantne večerne obleke — temno oblečeni gospodje — slika v podzemeljski železnici je bila nekam svečana, blesteča, razigrana...

In če je človek še sam razigran, sam slavnostno ubran, kakor je bil Rudolf Berger, se mu zdi že takšno velemestno vozilo veža pred nebeškimi vrati...

Še dve postajališči — pa bo na cilju!

Rudolf izstopi, Rudolf je razposajen. Pokliče taksi in ukaže:

»Do ‚Črne mačke'!«

Šofer prikima, taksi piše, številke objestno skačejo. Rudolf zavida ljudem, ki se zmerom prevažajo v takšnihle hitrih, mehko oblazinjenih vozilih iz kraja v kraj.

»Črna mačka«; velike žareče črke mečejo rdeči svit v notranjščino avtomobila.

Jazz, cocktaili, parfumi, kričeče pobarvane dame — pisana, neubrana simfonija. Rudolf Berger

KRATKE ZGODBE Z VSEH VETROV

Žurnalistova molitev

(yO) Bombay, marca.

»Catholic Herald of India« je priobčil tole molitev, ki jo glavni urednik lista polaga svojim tovarišem in dopisnikom na srce:

»Sveti Frančišek Saleški, ljubljeni patron našega trpinčenega stanu, vzemi nas pod svoje okrilje. Daj nam, svojim služabnikom, nekoliko več kritičnega duhá, našim bralcem pa nekoliko manj. Stóri, da naši naročniki ne bodo opazili naših zmot, razsvetli jih, da bodo priznali naš trud in zasluge, in vcepi jim spoštovanje do točnosti, da bodo plačali naročnino, kadar jim stara poteče.«

Kaj je Locarno?

(wR) Pariz, marca.

Eden izmed urednikov »Mariane« je napravil anketico pri 6 ljudeh, izbranih na slepo srečo, kakor jih je srečal na potu v uredništvo. Zadal jim je tale vprašanja:

1. Kaj je Locarno?
2. Kaj mislite o Briandu? Hitlerju? Angliji?
3. Ali mislite, da je Zveza narodov (in sistem paktov) zmožna ohraniti mir?

Evo najzanimivejših odgovorov!

Slaščičar (njegov sin je član desničarskih »Ognjenih križev«): Locarno je pogodba, sklenjena z Italijo proti Nemčiji. — Hitler me ne navdaja z zaupanjem. Hotel bi izzvati vojno, ker mu doma kriza ne gre v račun. — Angleži se pode samo za dobičkom.

Sprevodnik: Angleži nam vračajo sunek z nogo, ki smo ga jim pripeljali z Abesinijo. Za denar se pa ne poganjajo nič bolj ko mi.

Mlada dama (ki sama priznа, da se ne utegne ukvarjati s politiko): Locarno je bil neki italijanski jurist, ki je napisal neko pogodbo. Zdaj je že umrl. — Hitler je nevaren, ker hoče posnemati Mussolinija, a nima njegovega genija. — Angliji so sport in kolonije nad vse. — Države, ki prekršijo pogodbe, bi morale plačati globo. S tem denarjem bi Zveza narodov lahko ustanovila mednarodno armado. Čudno, da ni to še nikomur prišlo na um.

Kolporter: Briand je hotel preveč dobrega storiti, zato so ga potegnili za nos. — Hitler ne jé mesa, zato ni normalen. A tudi če on pošteno misli, ne zaupam njegovi okolici. — Angleži niso slabi, samo o politiki nimajo pojma. — V Zvezo narodov sem verjel, dokler se ni začela istorija z Abesinijo.

Redar (pet od njih ni maralo odgovoriti, šele šesti se je odzval žurnalistovi prošnji): Hitler in Mussolini se delata norca iz Zveze narodov. — Briand je mrtev. O mrtvih se ne govori.

Srednješolec: Hitler dá mladini nekaj besede. — Angleži zmerom čakajo do poslednjega trenutka, da se ne bi zaleteli.

Edisonov jalov dan

(šN) Pariz, marca.

Te dni je izšla zelo zanimiva knjiga o Edisonu. V njej bereš med drugim, da se je veliki iznajditelj nekega dne sporekel s svojo ženo; ko mu ni marala verjeti, da je prebil vso noč v svoji delavnici, je vzkliknil:

»Nič ni težjega na svetu kakor žensko pripraviti do tega, da ti resnico verjame.«

»In tisti dan,« dodaja pisec Edisonovega življenjepisa, »tisti dan ni Edison ničesar izumil...«

(»Journal«)

Olajševalna okoliščina

(sN) Dublin, marca.

Neki tat se je splazil v neko hišo skozi pritlično okno, odprto vso noč. Ko so ga zalotili in odvedli pred sodnika, je le-ta najprej zaslišal najemnikovo ženo.

»Moj mož se ponoči tako opije,« je odgovorila priča, »da na povratku v ranem jutru težko najde ključavnično luknjo. Da mu olajšam naporno iskanje, puščam zato vsako noč okno odprto, da se skozenj vrne domov.«

Pravijo, da je sodnik to izpovedbo vlomilcu štel za olajševalno okoliščino pri odmeri kazni.

Poezija v tramvaju

(šN) Pariz, marca.

Tale dvogovor smo prestregli v podzemeljski železnici — beremo v »Journalu« — ob uri, ko zapirajo trgovine.

Neki zelo grd gospod je dolgo in vztrajno opazoval ljubko manekinko, potlej ji je pa pesniško zašepetal na uho:

»Ali se smem nadejati, gospodična, da me bo učakala sreča, da bom smel pritisniti poljub na vaš rožnati obraz?«

»Ne,« je v prav takem tonu odgovorilo dekle. »Pač pa bi utegnili učakati na svojem obrazu mojo belo rokó.«

Bolezni jeter in žolča

Jetra imenujemo veliko žlezo, ki leži na desni strani človeškega drobovja. Jetra proizvajajo žolč, to je zelenkasto rumeno, grenko tekočino, ki se nabira v žolčnem mehurju; od tu se izliva v tenko črevo in je za prebavo največje važnosti. Radi tega pride vsled obolenja jeter, kakor tudi vsled zastoja delovanja jeter ali zamaščenja jeter, bolezni žolča, žolčnih kamnov (ki povzročajo hude bolečine) vedno do težkih prebavnih motenj, zaprtja, splošne telesne slabosti, lenivosti črevesja, oslabljenja, a dostikrat tudi do zlatence, rumene kože, bljuvanja in pomanjkanja apetita.

Dnevno enkrat je piti Planinka čaj, ki vsled vsebujočega natrija pospešuje tvorjenje zdravih želodčnih sokov, vzdržuje kri lahko tekočo in hrani rudeča krvna telesca. V glavnem se je treba hraniti z zelenjavo in sadjem, pije naj se posneto mleko, ogibati pa se je vseh težkih jedil, kakor mesa, jajc, maščobe in pa ostrih začimb ter alkohola.

Gospod M. K., 35 let star, je več mesecev boloval na težki koliki žolčnih kamnov, bil je zelo slab in suh. Vsled štiritedenskega zdravljenja s Planinka čajem, kakor tudi hranjenja s pinjenim mlekom in rastlinsko hrano so prenehale bolečine, dobil je zdravo prebavo in se je tudi telesno zelo okrepil.

Reg. br. 529/36.

Senčna stran slave

(yH) Ontario, marca.

Oliver Dionne, oče kanadskih petêrk, je te dni pisal kralju Edvardu VIII. pismo in ga prosil, da bi izposloval, da petêrke vrnejo v oskrbo njihovih staršev. »Moja žena in jaz sicer visoko ceniva pomoč, ki jo izkazuje vlada najini deci,« piše oče, »toda svoje otroke bi vendarle rajši imela samá.«

Kanadske petêrke je bila kanadska vlada kmalu po rojstvu proglasila za varovance angleškega kralja, dokler ne učakajo starosti 18 let. Zato so jih oblastva vzela roditeljema in jih izročila v državno oskrbo v neki sanatorij; tam pazijo nanje kakor na punčico v očesu.

Dionne upa, da bo kralj ugodil njegovi prošnji, »kakor hitro mu bodo vladarski opravki dali, da bo lahko odgovoril na njegovo pismo«.

Česa Amerika nima?

Dandanes mora sleherna država misliti na sankcije in blokado in se zavarovati pred njo. Tudi Združene države, čeprav svet misli, da se Ameriki kot največji sirovinski državi sveta pač ne bi bilo treba bati zapore. Zanimivo je, katero blago mora USA uvažati. Evo ga: antimon, krom, mangan, živo srebro, sljuda, nikelj, kavčuk, kositer, volfram in volna. mK

Tolažilna statistika

(šN) Newyork, marca.

Zagovorniki zakona so dobili uglednega zaščitnika: mister Edwin S. Burdell, profesor gospodarskih in socialnih ved na višjem institutu v Massachusettsu, je po dolgem raziskovanju tole dognal in razglasil:

»Oženjen mož se lahko zanese, da bo dalje živel in v boljših socialnih razmerah kakor samec. Statistika namreč dokazuje, da store oženjenci manj hudodelstev in jih manj zblazni kakor med samci.«

Čudna zakonca

(×PE) London, marca.

V neki tekstilni tovarni v Manchestru sta v službi zakonca, ki sta si neprestano v laseh. Ni jima dovolj, da se pričkata že doma; tudi v tovarni se neprestano prerekata, čeprav imata oba polne roke dela. Saj bi se ločila — a kaj, ko oba terjata otroke zase!

Vodstvu tovarne je bilo neprestanih prepirov vendarle preveč in zato je te dni odredilo, da bo žena delala ponoči, mož pa podnevi. Tako bo poslej vsaj v tovarni mir.

Z lakoto izsilil ločitev

(×QČ) Pariz, marca.

Sodnijski pripravnik Vernet iz Rouena je z gladovno stavko izsilil od žene pristanek na ločitev. Žena sprva ni marala niti slišati o ločitvi, čeprav ji je mož obljubil lepo vzdrževalnino. Tedaj je sklenil, da tako dolgo ne bo ničesar pokusil, dokler ne bo žene omehčal.

Toda žena se teh groženj ni ustrašila. Tri dni se je že postil, ko še vedno ni hotela odnehati.

Šele sedmi dan njegovega gladovanja, ko je videla, da mož kar vidno hira, je popustila.

Tako si je sodni pripravnik z lakoto priboril svobodo — a kaj, ko jo je kaj kmalu spet zapravil: mož se je namreč poročil z drugo...

Ameriške plače

(wR) Newyork, marca.

Ameriška vlada je uvedla poseben davek na vse tiste plače, ki presegajo 15.000 dolarjev (700.000 din) na leto. Ameriški listi so že koj drugi dan po objavi zakona o davku priobčili imena tistih filmskih igralcev, ki jih bo zakon prizadel. Evo jih z njihovimi plačami:

Mae West	$ 332.500
Marlene Dietrich	$ 145.000
Charlie Chaplin	$ 143.000
Gary Cooper	$ 139.000
Silvia Sidney	$ 110.500
Claudette Colbert	$ 90.500
Miriam Hopkins	$ 71.150
Walt Disney (miška Micky)	$ 51.500

(»Marianne«)

Levov prijatelj

(yO) London, marca.

V Tabori (Tanganjika) so noč za nočjo prihajali levi mesarit črede domačinov. Zato so jim nastavili pasti. Ondan so pa obdolžili nekega črnca, da je osvobodil leva, ki se je bil ponoči ujel v tako past.

»Da, rešil sem ga,« je priznal črnec, ko so ga pripeljali pred sodnika. »Tega leva sem večkrat videl, kako se je plazil okoli moje koče, in sam ne vem kdaj, sva postala prijatelja. Kadar je bil dober lov, mi je vselej pustil nekaj mesa. Iz hvaležnosti sem ga zato rešil iz pasti.«

Sodnika pa ta izgovor ni ganil. Obsodil je črnca na 30 šilingov globe. (»Times«)

Pozabili so ga v ječi

(×PE) Tirana, marca.

V Albaniji so leta 1922 obsodili nekega moža na dve leti zapora. Iz neke upravne napake so pa na obsojenca med tem »pozabili«, in tako je sedel 11 let več, kakor mu je bilo treba. Šele te dni so pomoto opazili in so nesrečneža izpustili.

Na vprašanje, zakaj se ni sam javil, ko mu je potekla kazen, je možak odvrnil:

»Saj mi ni v zaporu ničesar manjkalo! Delati mi ni bilo treba, počutil sem se prav dobro; tudi jesti in piti sem imel dovolj. Kar nič mi ni prav, da ste spregledali napako.«

Prisebna kandidatka

(vN) London, marca.

Pretekli teden so se nekje na Škotskem vršile nadomestne volitve v spodnjo zbornico. Dan prej se je vršil volilni shod; kandidatka je na dolgo in široko razlagala, kaj vse misli storiti za srečo in blagostanje britanskega naroda.

Med poslušalci je sedel tudi neki živinorejec. Mož je bil že v letih in je spadal v staro šolo, to se pravi tisto, ki jim ne gre v glavo, zakaj se ženske ukvarjajo s politiko. Da bi spravil govornico v zadrego, ji je skočil v besedo:

»Vidim, gospa, da ste zelo učeni... Ali bi mi mogli zato povedati, koliko reber ima prašič?«

»V teh stvareh nisem prav doma,« je brez zadrege priznala kandidatka in dodala: »Ali ne bi vi stopili na oder? Morda bi mi pomogli, da zadelam to vrzel.«

Ob Ljubljanici

Toplo vreme nastopa in z njim smrad ob Ljubljanici. Zato utegnejo biti pričujoči verzi aktualni — tem bolj, ker so začeli Ljubljanico ponovno »regulirati«.

Zaljubljenca ob bregu tam
Ljubljanice stojita.
A zdajci, glej, že daleč stran
skoz gluho noč hitita.

Kdo bil je, ki ju ločil je:
profesor, mati, oče?
O ne, le iz Ljubljanice
smrad, ki končati noče.

Učitelj v šoli godrnja,
uspeh da nazaduje,
da vsak dan manj učenec zna,
da bo poleti huje.

Z bregóv učenci so leni
in znanje jim je tuje.
Je kino kriv? So mar smuči?
Ne! Smrad jih uničuje.

Po cesti sključen mož krevsâ,
se ziblje, kleca, pada,
pogledal čaši je do dna,
sedaj je trd ko klada.

Ko do Ljubljanice prispe,
zravna se, ravno hodi.
Ugledal ženo je? O ne,
to je amonjak storil.

Napad če plinski príšel bo
kdaj nad Ljubljano belo,
bo vse golό, bo vse mrtvό,
prav nič ne bo živelo.

Le ob bregéh Ljubljanice,
le tam bo vse živelo:
kjer smrad streniral pljuča je,
ni plinu lahko delo.

Ivan Rob

---

se zažene v vrtinec; njegov mošnjiček se prazni, toda njegova veselost ne prekipeva... Narobe!

»Številka 2766 — plašč, ruta, klobuk... da, tistole tam...!«

»Piškavega oreha ni bil vreden ta večer,« si očita Rudolf. »Pametneje bo, če drugič ležem in se v nedeljo pošteno prespim do enajstih...«

Zdajci zasliši korake za seboj. Drobne, prav drobne, neenakomerne korake. Tako stopa samo ženska! Prehiti ga. Prekrasna ženska, prekrasna! V oči ga zbode njena lepota — in noge jo kar same ubero za njo. Kri mu šine v glavo. »Sram te bodi, Rudolf; kakor petošolec!« se ozmerja.

In vendar stopa za njo, dohiti jo, zajeclja obrabljeno frazo:

»Ali vas smem malo spremiti, milostljiva?«

Obupno neznaten se mu zazdi ta stavek. Takile nenavadno ljubki ženski bi moral človek že kaj lepšega, kaj svojskega reči. Pa je že tako! Najduhovitejši človek pod solncem je nebogljen spričo lepe, očarljive ženske...

In glej: lepotica obrne glavo, se nasmehne in dé:

»Smete! Cesta je temačna. Nekoliko plaha sem.«

Tako gresta iz ulice v ulico, se pomenkujeta, Rudolf je blažen — toda zdajci:

»Do svidenja... v ponedeljek...«

»V ponedeljek torej — ob sedmih — gospodična...?«

»Jeannette!« dahne lepotica in steče. Z belo rokavico mu še pomaha v slovo...

*

Ponedeljek je. Počasnost delavnika mori Rudolfu živce. Za pisalnikom sedi in računi... Pravljične številke... pet-, šest-, sedemštevilčne... Smešna se mu zazdi trištevilčna številka njegove skromne plače. In zvečer naj se sestane z ono lepotico. Ne! Ne more. Kaj bi siromak?! Bog si ga vedi, kako je razvajena. Kar tako za šalo, za kratek čas... Ne, škoda je je! Večkrat, mnogokrat bi se rad sestal z njo...

Zdajci ga prešine ko strela z jasnega. Saj res, saj res! Pokonci skoči in steče k šefu.

»Nu, gospod Berger, stvar se je imenitno obnesla. Nos pa imate, imeniten nos. Še, še bom storil po vašem nasvetu. Zdaj pa še obljubljeno nagrado... Ah, kaj bi se le denarja branili... Kar stari Linhart obljubi, drži. Da veste!«

Rudolf pridrži dih. Ali sanja, ali je res? Ravnateljevo pero zdrči po papirju. In trenutek nato — drži Rudolf v drhteči roki ček — prekrasen ček!

Linhart se ozre na uro.

»Pet je že!« vzklikne. »Kar z menoj se popeljite, gospod Berger!«

Ves zmeden stopa Rudolf ob ravnateljevi levici po stopnicah, zmeden stopi na ulico in še zmerom je ves zatopljen v svoje sanje, ko stoji že tik ravnateljevega avtomobila. Zdajci ga zdrami Linhartov glas:

»Dovoliš, ljubica, to je moj uradnik, gospod Berger, moj najsposobnejši uradnik — moja žena...«

Rudolf pogleda, se zdrzne, srce mu zastane. Potlej zajeclja:

»Gospod ravnatelj, vendarle bi si rajši izbral podzemeljsko železnico...«

Avtomobil neslišno potegne. Ves začuden meni ravnatelj svoji ženi:

»Jeannette, ali ti to razumeš?«

*

Kontesa Klara

Roman

Po francoskem izvirniku

Georgesa Ohneta

priredil A. R.

I

Srečanje v gozdu

Nekega jasnega oktobrskega popoldne je sedel mlad mož v elegantni lovski obleki na parobku ob hrastovem gozdu, ki je odeval v svojo hladno senco pobočje Jurskega gorovja. Velik rjav prepeličar je ležal nekaj korakov v stran od svojega gospodarja in neprestano upiral vanj oči, kakor da bi ga hotel vprašati, ali še ne bo kmalu vstal.

Toda lovec ni kazal volje, da bi tako brž nadaljeval svojo pot. Naslonil je bil puško ob bližnje drevo, prazno lovsko torbo je bil pa zagnal kar na tla. Obračaje solncu hrbet si je podpiral brado in sanjavo opazoval prelestno pokrajino pred seboj.

Na drugi strani poti, kjer se je bil lovec ustavil, se je razprostiral ob gozdu pas mladega lesa, čigar tanka debelca so kakor zeleni otočiči segala iz praprotja in velikega rumenega grmičja.

Gozd se je položno spuščal v dolino in tam doli je lovec opazil mali trg Malmaison in njegovo staro cerkvico s strmim škrilastim zvonikom; na desni se je pa vzpenjal grad, obdan z vseh strani s širokimi, nekoč z vodo napolnjenimi, zdaj suhimi jarki, poraslimi s sadnim drevjem.

Mladi mož se je bil zasanjal, tako tiha in pokojna je bila narava okoli njega. Toda pokrajina ga žal ni več primamljala; neko tiho zadovoljstvo mu je polnilo dušo in veder nasmeh mu je širil obraz, zaverovan nekam v daljo...

Zdajci se je pa mladi mož zdrznil: hladni smrček njegovega psa ga je dregnil v koleno in ga zdramil iz sanj. Prepeličarjeve umne oči so se z nemo prošnjo uprle vanj.

»Glej, glej,« se je zasmejal lovec, »vidim, da se dolgočasiš, prijateljček! Daj no, ne bodi tako nestrpen, saj se bova takoj vrnila domov.« Z vzdihom je vstal, si oprtal torbo in obesil puško čez ramo, prestopil pot in zavil v gozd.

Pes je že vohljal v praproti. Iznenada se je ustavil za nekim grmičem, vzdignil taco in skrivil vrat ter obstal nepremično ko okamenel. Le z repom je počasi mahljal in njegove oči so se zdele, kakor da kličejo gospodarja.

Komaj je lovec prestopil par korakov, je že skočil izza nekega grma zajec in se zagnal v brezumen beg. Mladi mož je tisti mah pomeril in sprožil. Ko se je dim razkadil, je strelec sicer brez osuplosti, a zato nič manj nejevoljno opazil zajca, kako se izgublja v gozd.

»Spet mimo!« je zagodrnjal. Obrnil se je k prepeličarju, ki ga je otožno opazoval: »Smola, kaj? In vendar si mi ga tako lepo pripeljal pred puško!«

Pri katerih boleznih se je pokazal Planinka čaj Mr. Bahovec zdravilnim?

Pri obolenju želodca, boleznih jeter in žolča, obolenju in lenivosti črevesja, hemoroidih (zlati žili), debelosti, ledvičnih boleznih, revmatizmu, gihtu in išijasu, pri glavobolu in migreni, pri ženskih boleznih in težavah za časa menstruacije, težavah v prehodnih letih, pri poapnenju žil (arteriosklerozi) in pri kožnih boleznih.

Zahtevajte v apotekah izrecno Planinka čaj Bahovec za Din 20·—.

Reg. S. 529/36

Prav takrat je počil strel v gozdu, kakšnih sto metrov vstran od mladega lovca. Nekaj časa je bilo vse tiho, potem so se pa zaslišali koraki, veje so se razklenile in prikazal se je visok in širokopleč mož v višnjevem volnenem lovskem jopiču, s škornji in gologlav. V eni roki je imel puško, z drugo je pa držal ustreljenega zajca.

»Zdi se, da ste bili srečnejši od mene,« se je nasmehnil mladi lovec in pozdravil prišleca.

»Tak ste vi streljali, gospod?« je vprašal mož v jopiču.

»Da, in sicer zelo nerodno, kajti žival mi je tako rekoč iz rok ušla: niti dvajset korakov ni bila od mene.«

»Bogme, posebno postavili se res niste,« je menil tujec porogljivo. »Toda povejte mi rajši, kako da lovite tod?«

»Kako da tod lovim?« se je začudil mladi mož. »Nu, zato, ker imam pač pravico...«

»Ne bi rekel; ta del gozda je last gospoda Derblaya in on nikomur ne dovoli lova na svojih tleh.«

»Tak tako! Last malmaisonskega tovarnarja!« je nekam naduto vzkliknil mladi lovec. »Če sem res prestopil v njegov revir, se je to zgodilo brez moje vednosti, in verjemite mi, da mi je žal. Najbrže sem zašel. Gotovo ste pri Derblayu za gozdnega čuvaja?«

»A kdo ste vi, če smem vedeti?« je vprašal mož v jopiču, ne da bi bil odgovoril na zadano vprašanje.

»Jaz sem grof Beaulieu. Lahko mi verjamete, da nisem vajen divjega lova.«

Ko je tujec zaslišal te besede, je zardel. Spoštljivo se je priklonil in dejal:

»Oprostite, gospod grof: če bi bil vedel, s kom imam čast, se vas ne bi bil predrznil ustaviti in terjati pojasnilo. Nadaljujte lov, prosim vas — jaz sem se dolžan umakniti.«

Medtem ko je tujec govoril, ga je mladi grof pozorno opazoval. Vzlic preprosti obleki je imel spodoben in gosposki nastop; njegov obraz je bil lep in inteligenten, roke fine in lepo negovane. Puška, ki mu je visela na ramenu, je izdajala tisto razkošno preprostost, ki so je zmožni samo angleški orožarji.

»Hvala,« je mrzlo odgovoril grof. »Nimam časti, da bi poznal gospoda Derblaya, vem le to, da je hudo neprijeten sosed in da se zelo slabo razumemo z njim. Zato mi je mnogo do tega, da na njegovih tleh ne sprožim več strela. Šele včeraj sem se namreč vrnil na grad in še ne poznam razmer. Prevelika lovska vnema me je bila izmamila iz našega lovišča, toda gledal bom, da se to ne bo več pripetilo.«

»Kakor izvolite, gospod grof,« je odgovoril mož v jopiču. »Toda reči vam smem, da bi bil gospod Derblay zelo srečen, če bi vam lahko pri tej priložnosti dokazal, da je docela zoper svojo voljo neprijeten sosed. Prilastil si je bil pravico do beaulieujske domene le v toliko, da je zgradil tam mimo rudniško železnico. Toda verjemite, da mu je danes žal in da vas je pripravljen po vaši želji odškodovati. Meje med sosedi so dostikrat zelo nedoločne,« je povzel z nasmehom; »saj ste pravkar sami to izkusili. Zato nikar ne obsojajte gospoda Derblaya, ko ga ne poznate. Utegnili bi mu krivico delati.«

»Gotovo ste njegov prijatelj,« je menil grof, »ali pa pri njem v službi, ko ga s tolikšno vnemo zagovarjate...«

Tujec je preslišal pripombo; vljudno je povzel:

»Zdi se, da danes niste imeli posebno srečne roke, ne na beaulieujskih ne na malmaisonskih tleh. Gospod Derblay je zelo ponosen na svoj lov in bi se mu zamerili, če bi zapustili njegova tla, ne da bi česa vzeli s seboj. Izvolite obdržati tega zajca, ko ste mi ga tako ljubeznivo poslali pred puško; ali bi smel navreči še tele štiri jerebice?«

»Ne, tega ne morem vzeti,« je živahno vzkliknil mladi grof. »Prosim, kar vse obdržite; žalili bi me, če bi silili vame.«

»Čeprav tvegam, da se vam zamerim, vas bom vseeno prosil,« je rekel mož v jopiču. »Pustil bom divjačino tule in od vas je odvisno, ali jo vzamete s seboj ali pa pustite tu... Tem bolje za lisico... Dovolite, da se poslovim, gospod grof.«

In v enem skoku je bil v gozdu in je mlademu možu izginil izpred oči.

»Hej, gospod!« je zavpil grof za njim, toda odgovora ni dobil.

»Čudna reč,« je zamrmral sam pri sebi. »Kaj naj zdaj storim?«

Kakor bi hotel odgovoriti na njegovo vprašanje, je prepeličar planil čez jarek, oprezno zgrabil z zobmi eno izmed jerebic in jo prinesel svojemu gospodu. Le-ta se je zasmejal; pogladil je psa po glavi in dejal:

»Tak ne maraš, da bi se vrnila praznih rok! Nu, naj bo po tvojem!« S temi besedami je spravil zajca in vse štiri jerebice v lovsko torbo, si jo oprtal na ramo in počasi krenil proti domu.

*

Oktavij Beaulieu je bil sin pokojnega grofa Beaulieuja, velikega lahkoživca, ki si je mnogo domišljal na svoje staro plemstvo. Poleg Oktavija je zapustil še hčer edinko, konteso Klaro, a razen starega gradu ni ostal za njim tako rekoč niti belič gotovine, le polno dolgov.

Čudna muhavost narave: mladi grofič se je vrgel docela po materi, njegova sestra pa po očetu. Oktavij je bil mehke in vedre narave, Klara je pa podedovala očetovo oholost in ponos.

Otroška leta sta prebila skupaj z Gastonom, sinom svojega strica, materinega brata grofa Blignyja. Le-tega je bil na neki dirki konj vrgel na tla in ga pomandral. Njegovega edinca Gastona je vzela teta k sebi in tako so vsi trije otroci že od mladih let rasli skup.

Kar je moralo priti, se je zgodilo: Gaston se je zaljubil v mlado konteso, in tudi deklica, zala plavolaska s črnimi očmi, ni bila brezbrižna do mladega moža.

Toda Klarini materi ta hčerina izbira ni bila pogodu. Ne samo, da zakon med bratrancem in sestrično že sam po sebi ni bil priporočljiv; tudi Gaston sam se njenim sokoljim materinskim očem ni zdel primerna partija. Preveč ji je bil lahkomiseln in nestanoviten; presodila ga je, da je pač zmožen vroče ljubezni, nikakor pa ne trajne zvestobe. Tudi ji ni šlo v račun, da je siromašen in da ne premore drugega kakor mesečno plačo — po končanih študijah je dobil službo v zunanjem ministrstvu — a z njo bo pač težko preživel rodbino stanu primerno. Vse to so bili tehtni pomisleki, ki jih ni kazalo prezreti; toda po drugi strani bi materi, rojeni Blignyjevi, vendarle laskalo, če bi se plemiško ime, ki ga je odložila pri poroki, spet vrnilo v njeno družino. In ker je svojo hčer predobro poznala in je vedela, da nič na svetu ne omaje njenega sklepa, je naposled hočeš nočeš pristala na zaroko.

Gaston je medtem napredoval: postal je tajnik poslaništva v Bukarešti. S svojo zaročenko se je bil domenil in mati je na to pristala: ob prvem dopustu bo poroka. Ta prvi dopust je napočil čez šest mesecev in Gaston je prišel v Pariz, a le za teden dni: imel je opraviti neko tajno poslanstvo, ki ga njegov poslanik ni zaupal brzojavu. Ali naj se v tem prostem tednu poroči? Saj še najnujnejših priprav ni moči izvršiti v tako kratkem času.

Mladi grof je bil s Klaro ljubezniv in nežen, toda v njegovem vedenju se je čutila primes lahkomiselnosti, kakršne kontesa ni bila prej vajena pri njem — pač vpliv bukareške družbe. Klara je čutila to spremembo, toda njena ljubezen se ni zato prav nič ohladila. Tudi tedaj ne, ko so se začela Gastonova pisma redčiti, saj je mladi mož strastno zatrjeval, kako strašno trpi, ko mora tako dolgo čakati, da se mu bo nasmejala najvišja sreča. Toda v teh pismih ni bilo niti besedice o tem, kdaj se bo vrnil v Pariz, čeprav sta bili od njegovega poslednjega obiska minili že dve leti.

Poslednji dve zimi ni bilo pri grofici Beaulieujevi nobenih sprejemov in kontesa Klara je živela popolnoma odrezana od sveta; mlada zaročenka ni videla druge poti, da se odkriža nadležnih snubcev, ki še zmerom niso izgubili upanja.

Ko je napočila pomlad, se je Klari zahotelo življenja na deželi in mati je ugodila njeni želji, že zato, da se hči malo raztrese in razvedri.

In tako se je zgodilo, da smo lepega oktobrskega dne srečali mladega grofa, ki je bil ravno končal pravne študije, s puško čez ramo in s prepeličarjem v gozdu gospoda Derblaya.

II

Kontesa Klara

Ob istem času, ko je mladi grof, otovorjen z divjačino, stopal proti gradu, sta sedeli v velikem grajskem salonu grofica Beaulieujeva in kontesa Klara in uživali prelestni jesenski popoldan.

Gospe Beaulieujevi je bilo šele dobrih štirideset let, pa je bila že skoraj popolnoma belolasa; to jo je delalo še posebno dostojanstveno. Ker je bila drobne postave in rahlega zdravja, si je pokrila kolena z volnenim šalom, čeprav še ni bilo hladno.

Kontesa Klara je bolj ležala kakor sedela v velikem naslanjaču. Roke so ji brezvoljno visele čez naslonilo in njene oči so mrtvo strmele skozi okno. Že dobro uro je tako sedela nepremično in tiho in pustila, da se je solnce upiralo vanjo in zlatilo njene lepe plave lase.

Grofica je že nekaj minut nemirno opazovala svojo hčer. Otožen usmev ji je igral na ustnicah. Da bi zbudila hčerino pozornost, je nalašč od časa do časa zakašljala ali pa pomembno zahrkala. Toda deklica ni slišala ničesar, ali pa ni marala slišati. Tedaj je mati nejevoljno odložila svoje ročno delo in očitaje poklicala:

»Klara!«

Kontesa je za trenutek zaprla oči, kakor da bi hotela reči zbogom svojim sanjam. Ne da bi bila obrnila glavo, je vprašala:

»Želite, mati?«

»O čem razmišljaš?«

Klara ni takoj odgovorila. Brazda se ji je zarezala v čelo. Toda obvladala se je in mirno je odgovorila:

»O ničemer, mati. Topli zrak me je bil uspaval... Zakaj ste me klicali?«

»Da boš govorila z menoj,« je odgovorila grofica z rahlim očitkom. »Da ne boš sedela tako nemo in vase zaverovano.«

Mlada kontesa je obrnila k materi svoj lepi otožni obraz. In kakor da bi bila hotela na glas povzeti misel, ki ji je prej na tihem sledila, je rekla:

»Kako dolgo že ni pisma iz Bukarešte?«

Grofica je zmajala z glavo, kakor češ: Saj sem vedela, da ti to ne dá miru. In s prisiljenim mirom je odgovorila:

»Kakšna dva meseca bo že.«

»Da, dva meseca...« je pritrdila Klara z bolestnim vzdihom.

Zdaj je bilo konec grofičine potrpežljivosti. Vstala je, stopila k oknu in prijela hčer za roko.

»Nikar vendar, otrok moj! Zakaj misliš neprestano na te stvari in sámo sebe trpinčiš?«

»O čem naj pa mislim če ne o svojem zaročencu?« je grenko vzkliknila kontesa. »In kako ne bi same sebe trpinčila, kakor pravite, če pa ne vem, kaj je vzrok temu nerazumljivemu molku?«

»Priznam, da ga res ni moči pojasniti,« je resno rekla grofica. »Lani se je še opravičeval, ko ga ni bilo domov, zdaj pa še pretvez več ne išče. In niti pisati se mu ne zdi vredno. Že če bi bila zgolj malomarnost, bi bilo dovolj. Ljudje so čedalje bolj pokvarjeni: niti vljudnosti ne poznajo več.«

Grofica je zmajala s svojo prezgodaj osivelo glavo.

»A če je bolan?« se je kontesa plaho postavila za svojega izvoljenca. »Če nam nikakor ni mogel pisati ne sporočiti, kaj mu je?«

»To ni prida verjetno,« jo je neusmiljeno zavrnila mati. »Če bi bilo tako, bi bili že dobili kakšen glas s poslaništva. Le meni verjemi, da se mu prav dobro godi, da je zdrav in vesel in da je vso zimo preplesal z bukareškimi frajlicami.«

Klari je živčno trznil obraz in vsa kri ji je izginila iz njega. Nekaj časa sploh ni našla besed. Potem je pa menila s prisiljenim nasmehom:

»Obljubil mi je, da bo za zimo gotovo v Parizu. O, kako sem se veselila, da bom šla z njim na plese in veselice, da se bom ponašala s svojim Gastonom in se veselila njegovih triumfov — morda bi bil potem tudi on moje opazil. Sicer pa moram z grenkobo priznati, mati, da ni bil nikoli ljubosumen, in vendar bi bil morda imel vzrok; zakaj kjerkoli sva se pokazala, povsod so se mi gospodje klanjali in mi dvorili — da, še celo tu, v samotarskem Beaulieuju mi ne manjka častilcev. Saj poznate našega soseda, tovarnarja...«

»Derblaya?«

»Da, gospoda Derblaya imam v mislih, mati. V nedeljo, med mašo — vi niste opazili, ker ste bili zatopljeni v molitev — v nedeljo torej sem prebirala molitvenik, ko me je iznenada nekaj vznemirilo, sama ne vem kaj. Neka moč, mogočnejša od moje volje, je priklepala mojo pozornost. Zoper svojo voljo sem se ozrla in tedaj sem v senci nekega stebra zagledala gospoda Derblaya.«

»Molil je.«

»Ne, mati, m e n e je gledal. Srečala sva se z očmi in v njegovih sem brala nemo občudovanje. Hlastno sem se obrnila in se do konca maše nisem več ozrla. Ko sem odhajala iz cerkve, sem morala mimo njega. Ves čas sem čutila njegov vroči pogled in tedaj se je globoko priklonil in me nemo pozdravil. Mislim, da so ga to nedeljo prvič letos videli v cerkvi.«

Grofica je vstala in se vrnila k svojemu naslanjaču.

»Mislim, da bi bilo bolje, če ne bi tako zaljubljeno obračal oči in nam rajši povrnil škodo, ki jo trpimo zaradi njega. To njegovo nemo občudovanje se mi zdi kar smešno; mislim, da moraš biti res hudo obupana, če se že ukvarjaš z vzdihi tega plavžarja — saj ne zna drugega kakor kovati in razbijati, da nam bo lepega dne še sluh vzelo.«

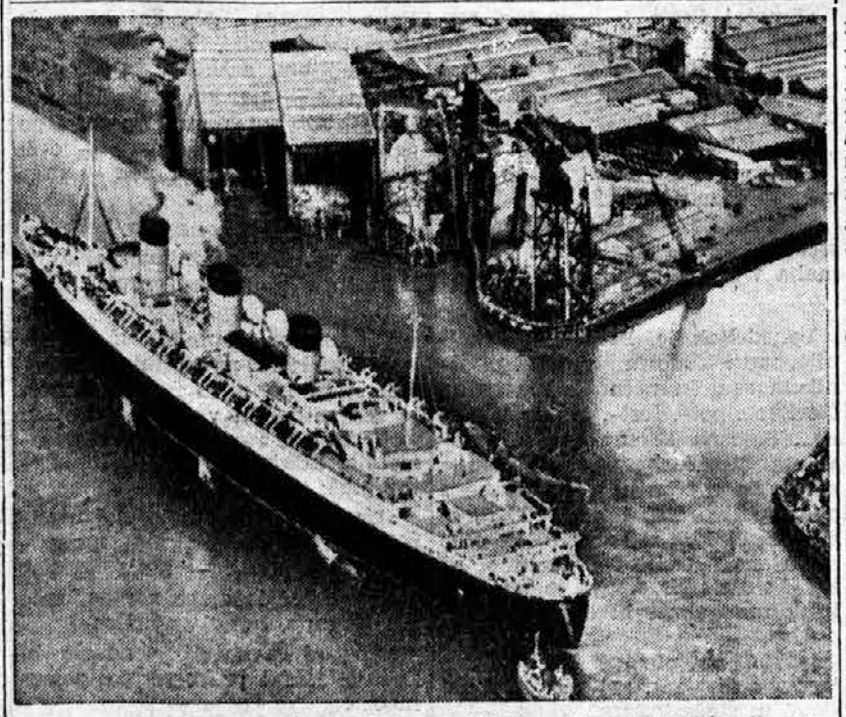

Največji angleški parnik »Queen Mary« je pretekli teden splul iz ladjedelnice. Na prvo vožnjo čez Atlantik pa pojde šele maja. — »Queen Mary« (Kraljica Mary) je sicer za 3 m krajša od francoske »Normandije«, največjega parnika sveta, in tudi po tonaži zaostaja za njo — ima pa močnejše stroje in si bo zato prav gotovo izvojevala sinji trak za nov hitrostni rekord čez Atlantik.

Lepota, zdravje, dom

Rubrika za mladi in manj mladi ženski svet

—o—

Da boš zdrava in lepa

Nervoznost in gube

Kadar je telo utrujeno, človek leže, da se odpočije. A tudi obraz utegne biti utrujen.

Ali niste še nikoli tega čutili? Ali niste zvečer po obilnem delu, nakupovanju, obiskih itd. nikoli začutili drgeta mišic pod kožo na obrazu, nekakšne napetosti, krčevitega zatezanja lica — nikoli niste bili tako trudni, da obraza še v oblasti niste imeli? Zgodi se, da se hoče človek nasmehniti, pa se mu obraz skremži, ker se mu mišice nočejo pokoriti. Samo poglejte se v ogledalo takšen večer, ko ste imeli čez dan obilno opravka, potov itd. in zdaj komaj čakate, da bi legli: videli boste, da so vam gube nenavadno globoke in ostre.

Blagoslov masaže je baš v tem, da vas pomiri in sprosti mišično in živčno napetost. Tudi vroči obkladki, ki jih priporočajo kozmetični saloni, so koristni. A mnogo bolje je drži ga kakor lovi ga: pazi rajši čez dan, da ne boste obraza preveč napenjali, kremžili in utrujali, potem vam zvečer ne bo treba popravljati zamujenega. Naučite se zlasti, da boste znali po mili volji sprostiti črte svojega obraza in spočiti mišice na njem.

Če si želite po truda polnem delu osvežiti obraz, da bo živahen in vesel, lezite — najbolje v popolni temi — in zaprite oči. Prvo kar boste opazili, bo to, da se vam bo jezik prilepil na nebo ali pa k zobem; to je eden izmed najvidnejših znakov hude utrujenosti. Odtrgajte jezik od neba in naj vam gibko in mehko leži v ustih. Opazili boste tudi, da vaše oči gledajo, čeprav so zaprte; vidni živec je napet, in ne da bi se sami zavedali, nabirate obrvi. Pritisnite s prsti na oči, da pospešite dotok krvi vanje, potem pa izpustite in domišljajte si, da vaše oči nikamor ne gledajo.

To ni tako lahko, kakor se napiše ali prebere, toda vredno je ta občutek razčleniti, da boste znali svoje oči pomiriti in odpočiti.

Irène Conseillère

Da bo izbira na mizi

Meščanska kuhinja

Jedilni list za premožnejše

Ponedeljek: Goveja juha z zdrobovim ponvičnikom*, govedina z ocvrtimi ohrovtovimi vrhički, kvašeni cmoki*.

Torek: Gobova juha s hrenovko, teletina v smetani z rižem, fridatni puding*.

Sreda: Goveji m[illegible]gani z majonezo, svinjski golaž s cmoki, čokoladne rezine*.

Četrtek: Sirova juha*, pečena telečja jetra s špinačo, sirovi cmoki.

Petek: Krompirjeva juha, ocvrta zelenjava* z vinsko omako, sirovi valjanci.

Sobota: Juha od prekajenega mesa s krompirjem, prekajeno meso z grahovo kašo, stolčena smetana z brusnicami*.

Nedelja: Pretlačen ričet v juhi z jajcem, piška z rdečim zeljem, rjava jabolčna torta*.

Jedilni list za skromnejše razmere

Ponedeljek: Goveja juha z zdrobovimi cmoki*, govedina s krompirjevo solato.

Torek: Prežganka, krompirjevi zrezki z motovilcem.

Sreda: Zelenjavna juha, naravni zrezki z rižem.

Četrtek: Paradižnikova juha, sirove rezine s špinačo*.

Petek: Jajčni kruhki*, zelenjavni golaž*, buhte.

Sobota: Grahova juha s popraženimi žemljami, pečene telečje ledvice* z zdrobovimi žličniki, solata.

Nedelja: Cvetačna juha, lovski ragú*, sirova torta*.

Recepti za jedi

označene v jedilnih listih z *

Zdrobov ponvičnik

15 dkg zdroba zakuhamo v vrelo mleko in kuhamo tako dolgo, da se preveč ne zgosti. Ko se zdrob ohladi, vmešamo 4 dkg presnega masla, 1 rumenjak, sol in sneg iz 1 beljaka. Pripravljeno testo namažemo na omaščeno pločevinasto pekačo in pečemo v pečnici. Pečen ponvičnik razrežemo na majhne pravokotnike ali na rombe.

Kvašeni cmoki

Iz ¾ kg mehke moke, koščka presnega masla, 1 rumenjaka, soli, sladkorja, mleka in iz 2 dkg vzhajanega kvasa zgnetemo precej trdo testo. Ko testo 1 uro vzhaja, ga razvaljamo, izrežemo iz njega štirikotnike, ki jih obložimo z mezgo ali pa s kuhanimi suhimi slivami. Cmoke pustimo še enkrat vzhajati. Potem jih polagamo v dobro omasleno pekačo, vendar ne preblizu skupaj, vsak cmok posebej namažemo z raztopljenim maslom, na koncu pa vlijemo na cmoke toliko vrelega mleka, da so pokriti. Pekačo pokrijemo in dušimo v njej cmoke 15 do 20 minut. Pred serviranjem potresemo cmoke z zmletimi orehi ali pa z makom in sladkorjem, povrhu pa zabelimo z razbeljenim maslom. Tako kuhani cmoki ne upadejo.

Fridatni puding

Spečemo navadne palačinke in jih ohladimo. Potlej jih zrežemo na rezance. Posebej zžvrkljamo 3 rumenjake, ½ l mleka, 5 dkg sladkorja, 5 dkg nastrganih mandljev in 1 zavojček vanilijevega sladkorja. To zmes vmešamo med narezane palačinke in denemo vse skupaj v omaščen in pomokan lik za puding ter kuhamo ¾ ure v sopari. Puding serviramo z marelično polivko, ki jo pripravimo iz marelične mezge in vrele vode.

Čokoladne rezine

Iz 5 dkg masla, 5 dkg moke in 4 žlic mleka napravimo bešamelj, potlej pa vmešamo vanj 15 dkg zmehčane čokolade in sladkamo po okusu. Potem pa vžvrkljamo drugega za drugim 5 rumenjakov, naposled pa vmešamo še sneg iz 5 beljakov. Zmes namažemo prav na tenko na omaščeno in pomokano pekačo in pečemo počasi v zmerno topli pečnici. Ko je pogača še topla, jo razrežemo na 3 enake kose. Dva namažemo s tole krémo: 20 dkg presnega masla spenimo in vmešamo vanj 10 dkg zmehčane čokolade, 1 rumenjak in malo sladkorja. Oba kosa položimo drugega vrh drugega in pokrijemo s tretjim. Na koncu še vrhnjega malo namažemo s kremo in potresemo z nastrganimi popraženimi mandlji. Tako pripravljeno pogačo zrežemo na lepe rezine.

Sirova juha

10 dkg nastrganega bohinjskega sira stepemo s kosom masla, 1 rumenjakom in z nekoliko žlicami smetane. To zmes zalijemo z govejo ali s kostno juho. Serviramo s popraženimi žemljami.

Ocvrta zelenjava

Na kose zrezan črni koren, cvetačo, zéleno, korenje in velike ohrovtove vršičke na hitro prevremo v slani vodi, potem jih pa pomakamo v pripravljeno mešanico*, jih spečemo v vroči masti in položimo na pivnik, da se odcedijo.

* Mešanica: ⅛ kg moke, ⅛ l belega vina, 1 žlica vročega olja in sneg iz 1 beljaka.

Stolčena smetana z brusnicami

Smetano stolčemo (¼ l) in vmešamo vanjo 5 žlic brusnic. Na koncu primešamo še sladkorja po okusu.

Rjava jabolčna torta

Pripravimo testo iz 11 dkg masla (15 dkg presnega masla), 10 dkg moke, 10 dkg nastrganih mandljev, 10 dkg sladkorja in malo cimeta, denemo testo v globok lik, ga potresemo z jabolčnim nadevom* in spletemo povrhu testeno mrežo. Torto pečemo v vroči pečnici.

* Jabolčni nadev: 10 do 12 olupljenih jabolk do mehkega zdušimo s 3 dkg masla, pridenemo sladkor, cimet in limonove lupine, na koncu pa še nekoliko marelične marmelade.

Sirove rezine s špinačo

Žemljeve rezine namočimo v mleko in jih koj nato povaljamo v jajcu in nastrganem bohinjskem siru. Potem jih pečemo v vroči masti, dokler lepo ne zarumene. K rezinam serviramo špinačo.

Zdrobovi cmoki

6 dkg masla (8 dkg presnega masla) stepemo, vmešamo vanj 2 rumenjaka in 10 dkg zdroba. To zmes pustimo nekaj časa počivati. Potlej vmešamo sneg iz 2 beljakov in pustimo spet počivati. Ko juha vre, zajemamo z žlico cmočke, jih zakuhamo vanjo in jih pustimo prevreti. Potem odstavimo lonec, da juha počasi dalje vre.

Jajčni kruhki

2 trdo kuhani jajci in kos čebule drobno sesekljamo, primešamo 1 žlico gosje masti, solimo in popramo, potem pa namažemo zmes na črn kruh.

Zelenjavni golaž

Veliko, na lističe narezano čebulo zarjavimo na maslu, dodamo vse vrste očiščene in narezane zelenjave (vkuhane paradižnike, papriko, cvetačo, fižol, grah, por, kolerabo, zéleno, korenje itd.) potresemo s soljo, papriko, majaronom, sesekljanim peteršiljem in klinčki ter dušimo na maslu. Šele čez nekaj minut zalijemo z vodo in pokrijemo kozico. Jed je zelo okusna.

Pečene telečje ledvice

Telečje ledvice položimo za 2 uri v mleko, potem jih pa pečemo v pečnici na masti kakor kakšno pečenko. Seveda jih moramo večkrat zalivati in polivati s sokom.

Lovski ragú

Na kocke zrezano zelenjavo in čebulo zarumenimo na masti. Potem podmetemo z moko, zalijemo z vodo in vinom in omako dobro prekuhamo. V omaki zdušimo govedino do mehkega, solimo, popramo in kisamo z limonovim sokom. Še preden je meso popolnoma mehko, pretlačimo omako, jo vlijemo spet čez meso in narežemo v ragú nekaj krompirjev. Tik pred serviranjem zalijemo ragú s kislo smetano in vržemo vanj še nekoliko sesekljanih kumaric.

Sirova torta

Pripravimo testo iz 11 dkg masla (14 dkg presnega masla), 8 dkg sladkorja, 21 dkg moke in nastrganih limonovih lupinic. Testo denemo v visok tortni lik in ga pomažemo s temle nadevom: 25 dkg pretlačenega sira zmešamo z 8 dkg odišavljenega sladkorja, 3 rumenjaki, limonovim sokom in s snegom iz 3 beljakov. Torto pečemo ¾ ure v zmerno vroči pečnici.

Mamica, uči z menoj..

Najlepša dolžnost matere je vzgoja otrok. Prav tako pa mora skrbeti, da je tudi njih perilo vedno čisto. Ali je pa potrebno, da se muči ure in ure in s tem zanemarja svoje otroke?

Nikakor ne — kajti danes ima Schichtov Radion, ki brez truda opere perilo. In kako preprosto je to: najprej raztopi Radion v mrzli vodi in ko raztopina s perilom zavre, kuhaj 15 minut. Nato perilo izperi najprej v topli, potem pa še v mrzli vodi — in perilo bo belo kakor sneg.

Schichtov RADION pere vse

Takt in strategija v ljubezni

Poroka

(1) *Ne začenjaj na lepem govoriti o zakonu, če ti je kateri moški šele dobro začel dvoriti; utegnil bi misliti, da zasleduješ samo svoje posebne koristi in da tvoja simpatija ni iskrena. Zato mu pa z vsem svojim vedenjem daj razumeti, da ne more upati v tvojo popolno ljubezen prej, dokler ne prestopi praga zakona. Lahko mu namigneš, da nimaš namena trpeti, delati si iluzije in zapravljati nepokvarjenost svojih čustev z jalovim ljubimkanjem. Toda vse to mu moraš razodeti postopno, korak za korakom, zelo taktno in obzirno. Tako bo tvoj obožavalec vedel, koliko je ura in kaj naj stori. Če ga ne bo več blizu, ti ni treba za njim žalovati. Kajti to je dokaz, da ni resno mislil in da bi te prej ali slej pustil. Ne pozabi: najboljši dokaz ljubezni ti more moški dati le s poroko.*

(2) *Nekatera ljubezen se naglo rodi in lepo cvete, a pred poroko nastopi vse polno zaprek. Če izvirajo te zapreke od zunaj ali od drugih oseb, jih premagaš s potrpežljivostjo, vztrajnostjo in neomajno vero v vajino ljubezen. Zato nikar po nepotrebnem ne trpinči mladeniča z očitki in tožbami, če se še ne more poročiti. Pokaži, da imaš zaupanje vanj in da si pripravljena z nasmehom na ustnicah čakati, trdno zaupajoča v končno zmago.*

(3) *Pri drugih ljubeznih je zapreka za poroko zgolj volja njega, ki bi rad ostal prost. V takšnem primeru se mora ženska napraviti neobhodno potrebno, ne da bi to na zunaj kazala: prepričati mora moškega, da mu pusti popolno prostost. Nikoli ljubosumnostnih prizorov, nikoli ne sili vanj z vprašanji, kako porabi svoj čas; bodi prijazna z njim, potrpežljiva in vesela. Tako bo počasi izprevidel, da mu boš idealna tovarišica, ki ne bo njegovemu življenju v breme.*

(4) *Včasih traja ljubezen leta in leta, ne da bi ga mogla pregovoriti za poroko. V takšnem primeru je dobro, če mu daš vedeti, da te tudi drugi radi vidijo, ali mu pa namigni, da ga misliš pustiti in se poročiti. Če te res ljubi, se bo iz strahu, da te ne izgubi, in iz ljubezni podvizal v zakon.*

(5) *Odveč je pripomniti, da je malo mož, ki bi se marali oženiti s prevelikimi koketami in z ženskami, ki izdajajo plehek okus in lahkomiselnost. Možje si žele žená, ki bolj ljubijo dom in otroke kakor družbo, veseljačenje in kavarno. Utegne se zgoditi, da koga strast žene v zakon z dekletom, ki nima lastnosti, potrebnih za dobro ženó: že po nekaj mesecih bo prav gotovo obžaloval svojo zmoto.*

Nemo.

Najbolj ugodno in pripravno je za Vas, da kupite srečke drž. razredne loterije (žrebanje 7. in 8. aprila) kar v Ljubljani. Prodaja jih

Jugoslavenska banka d. d., podružnica v Ljubljani, Tyrševa cesta 9

Novo avtomobilsko cesto grade v bavarskih Alpah. Naša slika kaže pogled na to cesto med Pfrontnom in Füssnom ob Belem jezeru.

Anekdote

ČE SO LJUDJE NUMERIRANI

Bernard Shaw je v neki družbi pripovedoval tale pripetljaj iz mornarskega življenja:

V nekem angleškem pristanišču je kapitan nabiral moštvo za svojo ladjo. Ker ni bilo posebne izbire, je najel 12 nezaposlenih Kitajcev. Vsi so imeli približno enaka imena, zato jih je kapitan numeriral, da jih bo spoznal.

Nekega dne je umrl mornar številka 7. Kapitan je ukazal svojemu prvemu častniku, naj zašije mrliča v vrečo in ga vrže v morje. Čez eno uro se je častnik vrnil in sporočil kapitanu:

»Pokorno javljam, da so mrliča številka 17 pravkar vrgli v morje.«

»Številka 17?« je kriknil kapitan. »Saj sem vam vendar rekel, da pokopljite mornarja številka 7!«

»Tudi meni se je čudno zdelo, gospod kapitan! Ko sem namreč pristopil k mornarju št. 17 in ga hotel vtakniti v vrečo, se je otepal na vse kriplje in mi prisegal, da ni mrtev. A sami veste, da so Kitajci veliki lažnivci. Zato mu kajpak nisem verjel.« ×

ALI SO MOŠKI NEČIMRNI?

Angleška aristokratka in znana političarka Astor je nekoč povabila več gostov na večerjo.

Po večerji se je razvilo prijetno in neprisiljeno kramljanje o moških in ženskah. Domačica je trdila, da niso nečimrne samo ženske, temveč tudi moški. Seveda so ji gospodje skušali ugovarjati. Napeljala je torej pogovor na moško obleko in je slučajno omenila:

»Značilno je za vse resne in učene može, da ne posvečajo posebne pozornosti svoji zunanjosti. Le poglejte, kako si je najpametnejši gospod med vami nemarno zavezal ovratnico. Samo poglejte ga: kar strah vas ga bo!«

Dame so udarile v škodoželjen smeh. Zakaj vsi navzočni gospodje so kakor na dano znamenje instinktivno segli po svoji ovratnici...

Dokaz lady Astorjeve o moški nečimrnosti se je bil imenitno posrečil... ×

PADEREWSKI V AMERIKI

Pred nekaj leti je Paderewski incognito prišel v neko mestece v Kansasu v Ameriki. Ko je stopal po ulici, so zbudili njegovo pozornost zvoki Chopinovega »Nocturna«, ki jih je neka pianistka nevešče pošiljala v mirno tihoto soseščine. Ta pianistka je bila po poklicu učiteljica; na vratih njenega stanovanja se je namreč bralo:

»Miss Jones, poučuje klavir po 50 centov (25 din) ura.«

Paderewski je dober človek; potrkal je, se predstavil in dejal učiteljici, da bi rad popravil nekatere napake njenega izvajanja.

Miss Jones je bila hudo ganjena spričo časti, ki ji jo je mojster izkazal, in se je kar topila od hvaležnosti. Po dokaj dolgem in učenem glasbenem razgovoru se je poljski mojster poslovil in se vrnil v svoj hotel.

Drugo jutro je bil že zdavnaj pozabil, kaj je prejšnji dan doživel. Toda ko je šel na postajo, je moral mimo hiše nadobudne p[illegible]sorke — in kdo popiše njegovo presenečenje, ko zagleda na vratih deščico z velikim napisom:

»Miss Jones, učenka Paderewskega, poučuje klavir po 2 dolarja (100 din) uro.« (DN)

Ko bi moški vedeli...

tedaj bi pravočasno začeli negovati svoje zobe. Zobni kamen se ne vidi, ker tiči za zobmi! Zato čistite vaše zobe vedno z zobno kremo Sargov KALODONT, ki ima v sebi učinkoviti dodatek sulforicinoleat dra. Bräunlicha. S tem odpravite polagoma, vendar zanesljivo zobni kamen in preprečite, da se naredi drug. Za izpiranje in razkuževanje ustna voda Kalodont.

Njena velika ljubezen

PO FRANCOŠČINI PRIREDIL B. P.

25. nadaljevanje

Nisem še dogovorila, ko sta me zagrabili dve železni roki in so se mi prsti zasekali v meso, da se mi je tema naredila pred očmi; ti dve roki sta me stresli z blazno močjo, nato sta me pa brutalno sunili od sebe, da sem zletela v kot.

Napad je bil tako silovit in nepričakovan, da nisem utegnila niti krikniti. Kakor kup umazanega perila, ki ga vržeš v kot, sem obležala na tleh, ob znožju težke mize: le nekaj centimetrov v stran, pa bi bila priletela z glavo v vogal.

Bilo mi je, kakor da se je nekaj v meni zdrobilo. Hotela sem vstati in zbežati, pa se še premakniti nisem mogla.

Moje od strahu razširjene oči so zato še z večjo grozo strmele v preteče pesti Arturja Wintertona, krileče nad mojo glavo, pripravljene, da se zdaj zdaj spuste v udar.

Instinkt mi je utrgal krik groze. Vsa zmešana od strahu pred gnevom, ki sem ga bila sama zanetila, nisem vedela, kaj naj storim drugega, kakor da si s komolci zavarujem obraz.

Toda pričakovanih udarcev ni bilo, zavihtene pesti niso padle. V poslednjem trenutku je v mojem možu zmagal gentleman: ukrotil je srd, ki se je bil zaradi njega skoraj izpozabil.

Tedaj šele se je sprostilo v meni: kakor nebogljen otrok, skljućen na tleh v dve gubé, sem ihtela vsa iz uma, že v drugo okušajoč spoznanje, da sem res žena tega človeka, če hočem ali ne, z vsemi dolžnostmi in pravicami. In neizrekljiv stud me je prevzel ob tem spoznanju, stud do gnusne besede, ki mi je zoper mojo voljo ušla iz ust in je morala mojega moža oplaziti kakor udarec s korobačem.

»Ljubimec!«

Le kako sem mogla ziniti to besedo? Ali se mar na dnu svojega srca nisem zavedala, da sem nezmožna takšnega izdajstva, tudi nasproti zgolj formalnostnemu možu, kakršnega sem trdovratno hotela videti v mistru Wintertonu?

Pridržala sem dih, poslušaje njegovo hropenje in brezzvezne besede, ki so se mu vmes lomile iz ust. Razumela sem le dvoje: da se mu gnusi njegov brutalni nastop proti meni — in da mu ne gre iz spomina ona nepremišljena beseda, ki mi je tolikanj lahkomiselno ušla iz ust.

Na mah ga je minila vsa jeza. In zdaj, ko se je streznil, je iznenada videl v duhu vse posledice strašnega prizora med nama; kakor v omotici se je zadenski umaknil tja v drugi konec sobe in omahnil v naslanjač. Podprl si je glavo z rokami in skril obraz v dlani. Tako je nepremično obsedel.

Dolge minute so minevale v tišini. Oba sva bila zatopljena vsak v svoje težke misli.

Potem sem hotela vstati, a sem ječé omahnila nazaj, ker so me vse kosti bolele. Pogledala sem po Arturju Wintertonu: njegova ramena so se stresala v čudno rednih presledkih in na oči si je pritiskal robec...

Če bi bila strela udarila vame, me ne bi bilo tako prizadelo.

Artur Winterton je jokal!

Prvi mah so mi vse misli zastale. Ne vedoč, kaj počnem, sem se po kolenih splazila k njemu.

Nekaj se je trgalo v meni. Nobenih misli nisem bila več zmožna; bilo mi je, kakor da mi je zazijala v glavi neskončna praznina. Vedela in čutila sem samo eno: Artur Winterton joka!

Razširila sem roke in se prižela k njemu. Moje lice se je stisnilo k njegovemu, moje roke so se mu oklenile okoli vratu, in tako sem nemo ždela pri njem, ne da bi bila zmožna le besedice, in moje solze so se mešale z njegovimi v neizrekljivi želji, da sámo sebe ponižam pred njim, da odvzamem njegovo gorje, da utrnem njegov spomin.

»Artur! Prisežem vam, da sem prvič nocoj videla vojvodo Marylandskega! Prisežem vam, da nisem ne njega ne nikogar drugega... da nisem sploh še nikoli ljubila!«

Tisto minuto je bilo, kakor da bi se mi bila misel na Margito Dennyjevo za zmerom izbrisala iz spomina.

Bila je njegova metresa... Njegova metresa? Ha — jaz sem pa njegova ž e n a , tista, ki jo spoštuje, tista, ki ni pustil, da bi se dajala ljudem v zobe... Jaz sem zavzemala boljše mesto pri njem.

Zaradi mene je jokal!... Nekaj mi je reklo, da zaradi one druge ne bi jokal.

In moje ustnice so se same od sebe pritisnile na njegovo lice in posrebale solze, da ne bo ostalo niti sledu za njimi.

»Artur, ljubosumna sem bila... Ničesar nisem zagrešila; nikoli več vam ne bom govorila takih reči.«

Njegove roke so me tesno prižele k sebi.

»Ljubosumnost dela ljudi blazne,« je zašepetal. Ta trenutek... le malo je manjkalo, pa bi te bil ubil!«

»Mene je pa sama misel na to žensko storila slabo. Samo zato da bi tudi vi trpeli, kakor sem morala jaz trpeti — samo zato sem šla nocoj v gledališče.«

»Kdo ti je povedal, da bom jaz tam?«

»Uganila sem, ko sem videla gledališko vstopnico — uganila tem laže, ker ste jo hoteli utajiti. Pri blagajni so mi povedali, da je loža oddana na ime vaše ljubimke, in tisti mah sem sklenila, da moram tudi jaz k tej predstavi.«

»Ta ženska ni več moja ljubimka!« je odgovoril počasi.

»O!«

Zoper svojo voljo je vse v meni ugovarjalo njegovi trditvi. In ker sem se bala, da mi bo lagal, sem se mu hotela izviti iz objema. Toda njegove roke me niso izpustile. Uprl je svoje oči strmo v moje in rekel počasi in s poudarkom:

»Prisežem ti, da mi ta ženska ničesar več ne pomeni. Že več mesecev mi ni nič drugega kakor junakinja mojih dram.«

»Ki se z njo razkazujete v javnosti.«

»Samo nocoj se je to zgodilo. Že dolgo me ni nihče videl pri njej ne v njeni družbi... Čakaj, kako dolgo že... Da, od takrat, ko si spala v moji sobi... Verjemi mi, Renata, prisežem ti!«

»Kako naj vam verjamem, ko ste še nocoj...«

»Poslušaj me! Lahko vprašaš tiste, ki so bili z menoj v loži. Kajti oni so vse to organizirali. Prej ko te še nisem poznal, je med nami tovariši veljal dogovor, da je treba konec slehernega razmerja pokopati z majhno proslavo... Da se tako na zabaven način nekako obvarujemo žalosti prave ločitve. Vidiš, med Margito Dennyjevo in menoj je bilo pred več meseci vsega konec... Povem ti, da je tako, in verjeti mi moraš... Tedaj so me prijatelji opozorili na naš nekdanji abotni dogovor... Spočetka sem odklanjal; ko pa le niso odnehali in so me začeli povrh še zbadati, sem se hočeš nočeš vdal. Nadejal sem se, da ne boš ničesar izvedela. In ker sem že tako imel namen enkrat za vselej obračunati s preteklostjo, sem se skoraj razveselil te priložnosti, saj bo tako rekoč uradno potegnila črto pod to dogodivščino...«

»Tak je res... da je bilo nocoj ...vsega...konec?«

Strmo sem se mu zagledala v oči, hoteč mu brati na dnu duše potrdilo njegovih besed.

»Konec je bilo že pred nekaj meseci — kolnem se ti! Nocoj se je, če naj se tako izrazim, vršil samo pogreb prošlosti... Stopi z menoj v mojo sobo, tam imam pisma svojih prijateljev, ki so organizirali nocojšnji večer. Ko že hočeš dokazov, tam jih boš brala na lastne oči in potem mi boš verjela.«

Hotel me je vzdigniti s tal, da bi me odvedel v svojo sobo, pa sem se ga še trdneje oklenila.

»Ne, ostaniva rajši tu! Verjela vam bom brez dokazov, ker mi je sladko zaupati vam... in ker vam ne morem tudi jaz postreči z dokazi ter mi morate kljub temu verjeti in zaupati.«

»Oh, da, tudi jaz bom verjel in zaupal. Toda rekla si mi besedo, ki se mi je zoper mojo voljo zasekala v možgane in mi ne da pokoja. Renata, povej mi, ponovi, da še nikoli —«

»Zatrdim vam: nikoli!«

»Nikoli! Ta beseda je neizmerna!«

Počasi sem zmajala z glavo, in zdajci me je oblila žgoča rdečica. Spomnila sem se, kaj se je moralo zgoditi ono usodno noč, ki sem jo prebila v njegovi sobi.

Artur je uganil mojo misel. Čudno srepo me je pogledal.

»Renata! Ali je res, da me v duši obtožuješ zločina?«

»Da!«

»Tak res misliš? In vendar si v veliki zmoti!«

»Kako ste rekli?« sem zajecljala vsa zmedena.

»Rečem ti, da nisem zlorabil svojih zakonskih pravic...«

»Tak niste —?«

»Ne! A priznam ti, da sem se bil na tihem že trdno odločil! Tvoj odpor je bičal moje samoljubje. Rekel sem sicer... toda od besed do dejanj je dolg korak! So stvari, ki jih gentleman nikoli ne stori... In naposled se mi je tudi upiralo, da bi te dobil na tak način. Ljubezni posest sama ne zadošča: hotel sem te imeti iz tvojega lastnega nagiba.«

»Zakaj ste pa potem utrjevali v meni prepričanje, da ste zagrešili takšno nepopravljivo podlost?«

»Saj si me sama obtožila in obsodila! Vse kar sem nato storil, je bilo, da se nisem branil. Samo spomni se, s kolikšno grenkobo sem ti dejal, da mi ne boš verjela, tudi če bi rekel, da ni res.«

»Res je, priznam; bila sem na smrt užaljena. Že sama misel na to, kaj se je utegnilo zgoditi, me je gnala v blaznost. In zdaj mi poveste, da ni nič bilo... da nič ni!... Še zmerom sem dekle, še zmerom sem sama svoj gospod, gospodarica svojega telesa in svojega življenja! O, koliko veselje! Svobodna sem! S v o b o d n a !«

Vzravnala sem se, kakor prerojena od neznane sreče.

»Da, svobodna si,« je rekel Artur otožno se smehljajoč ob tolikšnem veselju, ki je sijalo iz mene. »Tako svobodna si celo, da me lahko zapustiš, če je takšna tvoja želja, zakaj zdaj te ne maram več s silo zadržati; ali bolje, hočem te obdržati le s tvojo voljo.«

»Svobodna! Svobodna!« sem venomer z zanosom ponavljala, ne da bi marala videti ubogi in odreveneli obraz, ki me je otožno opazoval. »Zdaj lahko grem in začnem novo življenje — zdaj bom vendar že lahko srečna!«

»Da, lahko greš!« je zamrmral s tresočim se glasom.

»In me ne boste z nobeno grožnjo skušali zadržati?«

»Ne,« je odgovoril s stisnjenimi ustnicami. »Toda... ali mar res še zmerom misliš na odhod? Pravkar si mi še rekla, da si bila ljubosumna... ljubosumnost je pa skoraj dokaz ljubezni.«

»Ah, kaj vem, kaj sem vam prejle utegnila govoriti, in kaj sem vam govorila vse te mesece! Tako mi je, kakor da živim šele teh par trenutkov. Ko ste mi povedali, da nikoli nisem bila vaša, ste mi vrnili srečo in upanje. Še zmerom je prosto moje srce in moje telo, svobodna sem in lahko z njima razpolagam samo za tistega, ki ga bom ljubila in ki si ga bom sama izbrala. Samo to, glejte, zame ta trenutek kaj pomeni.«

Wintertonu se je utrgal vzdih.

»O, Renata, usmiljena bodi! Reci, povej, da bom ta mož jaz!«

»Ah, ničesar ne vem več, ničesar!« sem živahno vzkliknila in se mu izvila iz rok, ki so se mi hotele oviti okoli vratu.

Videč njegovo gorje, sem topleje povzela:

»Prosim vas, Artur, ne silite vame in ne priganjajte me! Bojim se svojega odgovora. Mesece in mesece se že branim misli, da bi mi bili moj mož... Najprej ste mi bili tujec, potem sem videla v vas sovražnika in naposled zakonskega gospoda... Pravkar so me vaše solze pretresle, toda kako naj vem ali ni bilo zgolj usmiljenje, ki me je pripeljalo k vam?«

»Ljubosumna si bila, Renata.«

»Res je! Toda ali ne spi mar instinktivna ljubosumnost v srcu sleherne ženske, kadar zagleda drugo, lepšo, poželenja vrednejšo?«

»Ti si lepša od nje in samo tebe ljubim!«

»Hvala vam za te besede, toda razumeti me morate: nocoj se bojim, da se ne bi zagovorila. Kako bi mogli verjeti mojemu odgovoru, če bi vam ga dala tale trenutek, ko čutim zgolj neizrekljivo veselje, neizmerno sprostitev v zavesti, da nisem vaša, da nisem nikoli bila... Mislim, da bi vam nocoj ne mogla nič dobrega odgovoriti in da bi se morda že jutri skesala svojega odgovora.«

»Dobro, počakal bom. Toda preden grem, je prav, Renata, da vam povem: Ljubim vas, in moja ljubezen se ne zadovolji več zgolj s tem, da vas vidi. Moje srce koprni po ljubezenskih besedah, ki omamljajo, po poljubih, ki opajajo, po objemih, ki žgo...

»Mesece in mesece že trpim, ko moram živeti zraven vas in se delati nebrižnega; tega nič več ne prenesem, Renata! Dajte, razumite me: ljubim vas in po vaši ljubezni hrepenim.«

Kini prinašajo

SOKOLSKI DOM ŠIŠKA
telefon 33-87
predvaja od 4. do 6. t. m.
»POVRATEK K SREČI«
Paul Hörbiger in Luise Ulrich
7. in 8. t. m.
»GOSPODIČNA TAJNICA SE POROČI«
Za veliko noč: Mazurka.

KINO NADIŠAR TRŽIČ
predvaja v soboto 4. t. m. in v nedeljo 5. t. m. senzacijonalni film
»AVETI KINEŠKE ČETRTI«
V glavni vlogi Ana May Wong.
Pride: Joseph Schmidt v prekrasnem filmu
»ZVEZDA JE PADLA«.

KINO TALIJA KRANJ
predvaja v soboto 4. t. m. ob 20.30 uri, v nedeljo 5. t. m. ob 16., 18. in 20.30 uri velefilm slovite Marthe Eggerth
»PLAVOLASA CARMEN«
Partner priljubljene pevke je Wolf gang Liebeneiner.

KINO ŠOŠTANJ
predvaja 4. t. m. ob 20. uri in 5. t. m. ob 18. in 20. uri veseli zvočni film
»SMARAGDNA OGRLICA«
V glavnih vlogah: Viktor de Kowa in Hilde Weissner.
Dodatek nov tednik.

Cenjene bralce opozarjamo, da smo že danes začeli priobčevati naš novi ljubavni roman »Kontesa Klara« — roman, ki bo po svoji dramatičnosti, čustveni razgibanosti in napetosti ljubavne zgodbe vreden, da se postavi v isto vrsto z romani »Njena velika ljubezen«, »V naročju sreče« itd. Preberite začetek romana »Kontesa Klara« na 4. strani, pa boste sami videli, da ne pretiravamo.

Humor

Maščevanje

Gospod Dreta vdre v posredovalnico za službe. Ves zaripel od togote.

»Ali ste vi tisti gospod, ki ste nam priporočili novo kuharico?«

»Da.«

»Takoj z menoj! Marš! Da boste jedli z nami!«

Dve vrlini

Oče pravi svojemu sinu, godnemu za ženitev: »Zapomni si, dve vrlini mora imeti dekle, ki se z njo poročiš. Prvič: biti mora tako lepa, da bi jo hotel za ženo, tudi če bi ne imela denarja. In drugič: imeti mora toliko denarja, da bi jo hotel za ženo, tudi če bi bila grda.«

Angleški humor

James: »Strašno žal mi je, sosed, da so moji golobi prileteli v tvoj vrt in ti pozobali proso.«

John: »Nič hudega! Saj je moja mačka danes popoldne tvoje golobe polovila.«

James: »Imenitno! Jaz sem pa pravkar tvojo mačko povozil.«

Za dušeslovce

K brivcu pride neki gospod. Dá se obriti, umiti lase, obrezati nohte in masirati. Zdajci pa plane nekdo v brivnico, zgrabi moža za ramo in mu zavpije v uho:

»Scarlotti, Scarlotti, tvoja hiša gori!«

Pol obrit, pol masiran, pol manikiran, z mokrimi lasmi skoči gospod s stola, plane na cesto in odvihra ko norec — dokler se iznenada ne ustavi.

»Preneumno!« reče na glas. »Saj meni vendar ni Scarlotti ime!«

Smola

Ondan je potnik neke tovarne za pisarniške stroje vstopil ravno v trenutku, ko je šef objemal svojo tajnico.

»Zmerom imam pa smolo,« je zagodrnjal, odhajaje žalostno po stopnicah. »Prav tu sem bil trdno prepričan, da bom oddal narekovalni stroj, ki bi nadomeščal tajnico.«

Ob užitek jo je spravil

Muhasta gospa N. ima odvetnika za moža. Ko je pred nekaj tedni vendar že zapadel sneg na Gorenjskem, jo je prijelo, da bi se šla smučat.

»Mirko, letos bi šla rada v hribe.«

»Prav. Kam pa?«

Osuplo je žena razširila oči: »Kaaj? Ne, zdaj me pa nič več ne veseli. Hotela sem vendar najprej tvoj odpor premagati!«

Čarovnik

Učitelj: »Kako imenujemo človeka, ki krade?«

Učenec molči.

Učitelj: »Premisli vendar malo. Če zdajle vtaknem svojo roko v tvoj žep in potegnem dinar iz njega, kaj bi bil potem?«

Učenec: »Čarovnik!«

Tehtno sklepanje

Mlada in zala strežnica je imela ponoči stražo pri nekem nevarno bolnem operirancu. Drugo jutro jo vpraša zdravnik:

»Nu, kako je bilo ponoči z bolnikovim srcem?«

»Prav dobro, gospod doktor! Kar dvakrat me je prosil za roko.«

Dvojna paša

Neka dama je videla v neki angleški vasi tale napis: »Tu se lahko pasejo konji. Paša dolgorepih stane tri šilinge in pol, kratkorepih pa dva šilinga.«

Ker se ji je to čudno zdelo, je vprašala kmeta, zakaj takšna razlika. On ji je pa odgovoril: »Sami premislite, gospa: dolgorepi konji lahko odganjajo muhe, kratkorepe pa golazen tako nadleguje, da skoraj ne pridejo do tega, da bi se napasli.«

Ameriška

Mož stopi z ženo in s triletnim otrokom v gostilno in naroči dva vrčka piva.

»Kaj, oče,« vpraša otrok, »mama ne bo pila?«

Višek popolnosti

»Moram se ti že postaviti: moja žena je vzor popolnosti. Kuha sama, pere, lika, pospravlja, da, celo pod sama riba.«

»O, prijatelj, to še vse skupaj nič ni: moja žena se — še brije sama!«

Strokovno pojasnilo

»Nekaj velikega in črnega plava v moji juhi; kaj je to, gospod natakar?«

»Nič se ne bojte, gospod! To je posebno velik vitamin skupine B.«

Domišljavost

»Vaš mož je konzul, kaj ne, gospa?« vpraša neki gospod elegantno damo.

»Konzul? Konzula sta bila tudi Cezar in Napoleon. Moj mož je pa g e n e r a l n i konzul!«

Najnovejša škotska

Ko se je Škot Mac Intosh vrnil iz Amerike, je pripovedoval natakarju v kavarni:

»Vrag naj vzame Ameriko! Kavarne so tam tako drage, da sem samo za napitnino natakarjem izdal 9 dolarjev.«

»Res?« osupne natakar. »Gotovo ste bili tam najmanj 10 let!«

Marcel Allain in Pierre Souvestre:

Skrivnostni Fantomas

Detektivsko-kriminalni roman

5. nadaljevanje

»Ne, ne, ni njegova prijateljica, tista je popolnoma drugačna; lepo postavo ima.«

»A, vi jo poznate?«

»Da in ne. Kadar je gospod Gurn v Parizu, takrat ga prav pogosto obišče neka dama, popoldne zvečine... Hm, elegantna dama, vam rečem. Ta mora biti iz najvišje družbe — tisto mislim, ki večkrat sem pride. Zmerom je zastrta z gosto tenčico in še nikoli ni spregovorila besedice z menoj. Smuk, smuk in že steče mimo mene kakor veter. Pa tudi ona je ‚nobel', to moram reči. Če bi bili vsi taki...«

Na stopnišču so se začuli razburjeni glasovi:

»Hoj, vratar!«

Gospa Doulenquesova je stopila k ograji in zaklicala dol:

»Kaj se je pa zgodilo?«

Globok bas je odgovoril:

»Ali stanuje tu gospod Gurn?«

»Da, kar gor pridite, v peto nadstropje!«

Hišnica se je vrnila v sobo:

»Še nekdo bi rad h gospodu Gurnu!«

»A tako? Ali ima gospod Gurn mnogo obiskovalcev?«

»Ne, nihče razen one dame ne prihaja k njemu. Že sama sem se večkrat čudila.«

Na pragu sta se prikazala dva moža v modrih delovnih haljah. Gospa Doulenquesova se je obrnila h gospodu z mehkim klobukom:

»Vaši ljudje so že tu!«

Ogovorjeni je odprl usta, kakor da bi hotel nekaj reči, vendar je previdno molčal. Vratarka se je začudila, ker delavca gospoda nista pozdravila.

»Midva sva od Southern Steamship Companyje; prišla sva po štiri kovčege gospoda Gurna. Ali je to ta kložnja?« je vprašal prvi in pokazal z roko na dva velika potna kovčega in na dve manjši torbi.

»Kaj pa to pomeni, ali vi trije niste tovariši?« je začudeno vprašala.

Neznancu se je zdelo najpametneje, da je molčal, toda prvi delavec se je brž postavil:

»Nak, nimava časti, da bi tega gospoda poznala. — François, kar brž! Primi, primi, nimava časa!«

Neznanec se je ustopil med prtljago in oba delavca:

»Prosim, pustita te stvari!«

Namestu odgovora je izvlekel François iz žepa zamazan zvezek in listal po njem. Naposled je dejal:

»Pomota je izključena, gospod! Midva sva sem poslana in morava svoje delo opraviti! — Kar pobašiva stvari!«

Gospo Doulenquesovo je obšel strah. Opazovala je sumljivega, molečnega gospoda in oba delavca. Spreletelo jo je: sama je v družbi treh neznancev in izmed stanovalcev petega nadstropja ni bilo nikogar doma. — Zdajci je stekla na stopnišče in začela obupno vpiti:

»Gospa Foucher!... Gospa Foucher...«

Gospod z mehkim klobukom je stekel za njo, jo zagrabil za roko in jo spravil na pol s prigovarjanjem, na pol s silo spet nazaj v sobo:

»Pomirite se, gospa, nikar ne vpijte, kakor da bi vas kdo iz kože deval! Česa se pa vendar bojite? Saj vam ne bo nihče ničesar storil!... Pomirite se vendar... Vse bo pojasnjeno.« Na koncu je zapovedovalno dejal: »Za zdaj ne sme nihče ničesar odnesti iz te sobe.«

Toda gospa Doulenquesova je bila še zmerom tako razburjena, kakor da bi že čutila ostrino noža na vratu:

»Oh, zakaj mi ni ta stara butica že koj rekla, da nekaj ni v redu!... Kdo ste pa prav za prav?... Nikar mi ne hodite preblizu!... Nobeden izmed vas!... Kaj hočete prav za prav od mene?...«

François je ves besen tolkel s svojo šapo po zamazanem zvezku in zmerjal:

»Saj vam vendar pravim, da so naju poslali po tele reči! Ali znate brati? Tukajle je najina knjiga! In če ta gospod trdi, da je od Southern-Steamship-Companyje, je to prav predrzna laž! To vam rečem!«

Gospod ni zinil niti besedice.

Zdajci je začela gospa Doulenquesova znova vpiti:

»Gospa Foucher!... Gospa Foucher!... Na pomoč! Na pomoč!... Vlomilci!... Policija! Na pomoč!... Policija!...«

»Nu, zdaj mi je pa že preveč! Ali sva mar midva vlomilca?« je nadrl François hišnico. »Ali naju mislite? Ali koga? Ali mislite, ker sva midva...«

Njegov tovariš mu je skočil v besedo:

»Veš kaj, François, najpametneje je, če stopi eden izmed naju po kakšnega policaja. Potlej bomo že videli, kdo si bo opekel prste. Kar tukaj počakaj, précej se vrnem!«

S treskom je zaloputnil vrata.

Hišnica je pobegnila v predsobje, trdno odločena, da bo takoj začela spet vpiti, kakor hitro se bo ta ali oni sumljivo zganil. Minilo je par minut, ki so se zdele kakor večnost. Zdajci so zaslišali korake po stopnicah...

Stražniku je delavec že spotoma povedal, da se je bržčas nekakšen tat vtihotapil v Gurnovo stanovanje; pojasnila gospe Doulenquesove so pa stražnika kar osupila. Zato se je hudo uradno zadrl na gospoda z mehkim klobukom:

»Česa pa iščete tukaj?«

»Kriminalna policija!« je odgovoril gospod in potegnil iz plaščnega žepa izkaznico in jo pomolil stražniku.

Stražnik je nejeverno pregledal izkaznico, zdajci mu je pa šinila roka ob rob službene čepice.

»Ne zamerite, gospod nadzornik! — Prosim, koga naj aretiram?«

»Nikogar!« je odgovoril Juve, potlej je pa rekel delavcema:

»Gospoda, prositi vaju moram, da stopita takoj v pisarno svoje tvrdke...«

Delavca sta ugovarjala, zakaj imela sta še opravkov.

»Pri priči, sta razumela, gresta h gospodu šefu — kako se že piše?«

»Wooland.«

»...torej recita gospodu Woolandu, naj nemudoma pride sem, in sicer z vsemi listinami, ki jih premore od

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, monga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

gospoda Gurna. Zamujeni zaslužek dobita povrnjen.«

»Prav. V redu!«

»Drugim ljudem pa kolikor mogoče malo o tem pripovedujta, zlasti tukajle, v tej hiši.«

Delavca sta odšla, gospa Doulenquesova je pa morala kar ostati, zakaj Juve jo je hotel še marsikaj vprašati, zlasti je pa hotel preprečiti, da bi ne stekla précej k radovednim sosedam in razbobnala novico. Medtem ko je Juve brskal po omarah in predalih, mu je morala hišnica pripovedovati o gospodu Gurnu.

»Hm, kaj naj pa povem... Gospod Gurn je plavolas, srednjevelik, precej močan in gladko obrit.«

»Ali ima kakšne posebne znake, nekaj, kar bi človeka v oči zbodlo?«

»Ne, prav nič. Na oko je kakor vsi drugi ljudje.«

»Prejle ste mi pripovedovali, da ima neko prijateljico... Kdaj je pa ta dama po navadi prihajala h gospodu najemniku?«

»Kadar je bil gospod Gurn v Parizu, je večkrat prihajala, a zmerom popoldne, včasih je ostala do šestih, včasih do sedmih, nu, pa o pol osmih je tudi že šla...«

»Ali sta potlej zmerom skupaj odšla?«

»Ne, nikoli!«

»Ali je dama kdaj prenočila pri gospodu Gurnu?«

»Nak, to pa ne!«

»Bržčas je lepotica poročena?«

»Tega res ne vem.«

»Prosim vas, dajte mi tisti suknjič, ki visi tam za vami!«

Hišnica je snela z obešalnika jopič in ga pomolila Juvu. Kriminalni komisar si je natanko ogledal notranjo stran suknjiča in našel pod ovratnikom všitek z napisom »Pretoria«, na gumbih je pa opazil napis »Smith«. Zagnal je jopič čez naslonjalo stola in zamrmral:

»To se pa utegne ujemati...«

Koj nato je ukazal stražniku, naj odvije ključavnice na kovčegih.

V prvem kovčegu je bilo več oblek in perilo. V drugem kovčegu je bil — mrlič.

Gospa Doulenquesova je zagnala krik; toliko da ni omedlela. Juve je odrinil stražnika in pokleknil h kovčegu.

Mrlič je bil mož kakšnih petdesetih let. Videti je bilo, da ga je moral morilec pošteno tlačiti v kovčeg. Rane ni bilo videti nikjer. Na obrazu se je zrcalila pokojnost; niti sledu smrtnega boja ni bilo opaziti na njem. Mrtvec je imel nenavadno visoko čelo, ki je prehajalo v plešo; svetloplavi brki so mu segali s konci skoraj do prsi. Po elegantni, skoraj bahaški obleki je sklepal Juve, da gre za človeka iz najvišjih družabnih krogov.

Juve se je na pol obrnil k vratarki in vprašal:

»Kdaj ste poslednjič videli gospoda Gurna? Prosim vas, potrudite se, da mi boste kolikor mogoče točno odgovorili. To je namreč zelo važno!«

»Oh... počakajte malo... tri tedne bo menda od tega... Drži, tri tedne, nič manj in nič več. In od tistih dob ni nihče več prestopil praga tega stanovanja, to lahko prisežem.«

»Čudno,« je menil stražnik, »da mrtvec ne smrdi! Morda zaradi mraza...«

Juve je zmajal z glavo: »Ne bo držalo. Naj si bo zima še tako huda — in to zdaj niti ni — bi moralo truplo po treh tednih že pošteno razpadati. Ne, ne, to ne bo, ampak — tole...«

Juve je pokazal na rumenkast madež, ki se je dobro razločil na vratu tik jabolka. Stražnik je hotel pravkar začudeno vprašati, kaj neki to pomeni, toda Juve je že dvignil mrliča za ramena. Na tilniku tik nad prvim vretencem se je pokazala podpluta pega dobre štiri centimetre v premeru.

»Lejte, tu je rešitev zastavice!« je zamrmral Juve in položil mrliča nazaj. Potem je prebrskal umorjenčeve žepe. V telovniku je našel uro, ki se je bila ustavila ob 2.27. Razen tega je našel precej srebrnega drobiža in več bankovcev. Listnice pa ni bilo nikjer in Juve je takoj razumel, da jo je morilec iz previdnosti vzel svoji žrtvi; v njej je imel lastnik gotovo svoje osebne listine. Ko je komisar končal pregled, je dejal stražniku:

»Torej ste videli tisti rumeni madež na vratu? Prav takšnile madeži morajo biti tudi na zapestju, na litkah in na trebuhu. Poglejte! — Gospa Doulenquesova, vi mi pa povejte, ali ima gospod Gurn avtomobil?«

»Če kaj vem — ne... Sicer pa... zakaj to vprašate?«

»Oh, kar tako. Kdo pa pospravlja njegovo stanovanje?«

»Jaz. Zakaj?«

»Čestitam! Res ste zelo natančni in redoljubni. To vam moram že priznati. Vendar... povejte mi, zakaj je tale zavesa odtrgana, in zakaj je niste spet popravili?«

Juve je pokazal na baršunasto zaveso, ki je zastirala vrata v predsobje.

Gospa Doulenquesova je začudena pogledala v smeri Juvejevega prsta in se jela brž opravičevati:

»Lej, pošast — to pa danes prvič vidim. Gospod nadzornik, tega pa res še nisem opazila. Ko sem poslednjič temeljito pospravljala v Gurnovem stanovanju, je zavesa gotovo še v redu visela. Ne bi rekla, da sem to prezrla. To res ni kar si bodi... Sicer res pogosto ne pospravljam, zakaj gospod Gurn je skoraj zmeraj na potovanju.«

»In kdaj ste poslednjič pospravljali? Morda se boste spomnili?«

»Kakšen mesec dni bo že tega.«

»Torej teden dni, preden je gospod Gurn odpotoval?«

»Tako nekako bo.«

»Ali veste, kdo je mrlič?«

»Za božjo voljo, kako naj bi to vedela!«

»Kar bliže si ga oglejte, preden odgovorite.«

Gospo Doulenquesova je boječe pristopila.

»Nak, tega gospoda pa še živ dan nisem videla.«

»Torej niti opazili niste, kdaj je prišel ta gospod h gospodu Gurnu?«

»Prisežem; nisem ga videla.«

Juve je stopil h knjižni polici in staknil tam brizgalko za kakšnega pol litra tekočine; zamišljeno si jo je ogledal, potem jo je pa spet položil na prejšnje mesto. Še enkrat se je razgledal po stanovanju. V predsobju je našel v kotu prislonjen bakren tolkač, nasajen na železno palico. Medtem ko ga je z vseh strani ogledoval, je nekdo potrkal. Brž je stopil k vratom in odprl. Na pragu se je prikazal gospod kakšnih pet in dvajsetih let; predstavil se je:

»Dovolite: Wooland, ravnatelj Southern-Steamship-Companyje, podružnice v Parizu. Prihajam po policijskem naročilu, tako sta mi vsaj dejala moja delavca...«

»Prosim, kar izvolite! Jaz sem Juve, kriminalni nadzornik. Ne zamerite, da sem vas povabil semkaj, toda... zadeva je zelo nujna. Prav hvaležen sem vam, da ste tako brž prišli.«

Stopila sta v sobo, v kateri so stali kovčegi. Malomarno, kakor zna samo Anglež, si je Wooland ogledal mrliča. Niti besedice ni črhnil, temveč je čakal, da bi ga Juve kaj vprašal.

Zdajci je Juve spregovoril:

»Bodite tako prijazni, gospod Wooland, in mi povejte, kakšna naročila je dobila vaša tvrdka zastran tehle kovčegov?«

»Prav rad. 14. decembra, pred tremi dnevi, smo dobili od lorda Belthama iz Londona pismo z naročilom, naj 17. decembra — to je danes — odnesemo iz stanovanja nekega gospoda Gurna iz Levertove ulice številka 147, peto nadstropje, štiri kose prtljage z napisi H. W. K. 1, 2, 3 in 4. Lord Beltham je naša stara stranka. Lord je v pismu dejal, da bo kovčege izročila hišnica, ki ima potrebno navodilo.«

Juve mu je skočil v besedo:

»Gospa Doulenquesova, prosim vas, povejte mi, kakšna navodila vam je dal gospod Gurn zastran kovčegov?«

»Ko se je gospod Gurn odpeljal — pred tremi tedni je bilo — mi je rekel, da bo prišel nekdo od spedicijske tvrdke po njegove kovčege. Dal mi je tudi naslov tvrdke, toda teh tujih imen si pošten človek res ne more zapomniti. Točno mi pa ni povedal, kdaj bodo prišli po kovčege.«

»Pismenega nimate ničesar od gospoda Gurna?«

»Ne, gospod nadzornik.«

»Hvala. — Gospod Wooland, kam ste imeli nalog, da pošljete kovčege?«

»Z dvema tovornima listoma bi morali poslati nekaj stvari v Johannesburg v Južno Afriko, nekaj pa na londonski poštni urad 63, Charing Cross, poštno ležeče.«

Juve si je zapisal: 63, Charing Cross.

»Na določen naslov, ali pod kakšno značko?«

»Na naslov Belthama.«

»Hvala! Ali mi lahko še kaj poveste?«

»Žal, nič drugega ne vem.«

Juve je nekaj trenutkov nemo meril mladega moža z očmi, potlej je pa vprašal:

»Saj ste menda brali, da je lord Beltham pred kakšnimi tremi tedni na prav skrivnosten način izginil; časniki so vendar na dolgo in na široko pisali o tem. Ali se vam ni zdelo nič čudnega, da vam prav v teh dneh pošlje lord Beltham pismo iz Londona?«

Woolanda ni to vprašanje prav nič vznemirilo; popolnoma ravnodušno je odgovoril: »Kakopak, bral sem, da je lord Beltham izginil, toda meni ne sme biti mar, da bi stikal za vzroki... Jaz nisem policijski uradnik, temveč ravnatelj podružnice, in kot takemu mi je dolžnost, da izvršujem naročila naših strank. Za njihove zasebne stvari se pač ne smem brigati. Ko sem dobil lordovo pismo, sem ukazal, naj naročilo izvrše. Drugega mi ni bilo mar. Tako sem storil zdaj in bom tudi v bodoče v takem primeru.«

»Ali ste prepričani, da je naročilo napisal lord Beltham?«

»Povedal sem vam že, da je lord Beltham naša stara stranka; mnogokrat smo imeli opravka z njim. Tudi to njegovo poslednje naročilo mi ni

Največje letališče na svetu hočejo imeti v Berlinu, češ da jim je sedanje premajhno. Zato ga mislijo povečati na štirikratno velikost sedanjega. Na sliki: poiganje drevja, da napravi prostor novemu aerodromu.

Naš pravi domači izdelek!

navdahnilo niti najmanjšega suma, zakaj podpis in celo pisemski papir se točno ujemata s prejšnjimi. Sicer sem pa prinesel pismo kar s seboj. Če ga potrebujete — izvolite! Ako se vam zdi potrebno, lahko vsak čas pregledate staro korespondenco med našo tvrdko in lordom Belthamom.«

Juve je dolgo molčal, tako dolgo, da je Wooland naposled vprašal:

»Ali sem še potreben, gospod nadzornik?«

»Ne, gospod Wooland, hvala vam.«

Wooland je malomarno pozdravil. Bil je že pri vratih, ko ga je Juve poklical nazaj.

»Samo še to vprašanje: Ali poznate lorda Belthama osebno?«

»Ne. Lord Beltham je pošiljal svoja naročila zvečine pismeno, dvakrat ali trikrat je tudi telefoniral. Nikoli ga ni bilo v našo pisarno, jaz pa seveda nisem imel česa iskati v njegovem stanovanju.«

»Hvala vam!«

»Ni vredno hvale. Zbogom!«

*

Juve se je še enkrat prepričal, da je mrliča res tako položil, kakor ga je bil našel. Potem je zaprl kovčeg in ukazal stražniku, naj spet privije ključavnico.

»Iz katerega revirja ste?« je vprašal stražnika.

»Iz dvajsetega, gospod nadzornik, rue Ramponeau 46.«

»Ostanite tukaj, dokler vas ne zamenja drugi stražnik. — Vi, gospa Doulenquesova, se pa vrnite v svojo vratarsko ložo in ne zinite živi duši, kaj ste videli in slišali. Razumeli?«

»O, kar zanesite se name, gospod nadzornik!«

Kmalu nato je odšel tudi Juve po stopnicah navzdol. Stopal je počasi in premišljal. Ni dvoma, mrlič v kovčegu je lord Beltham, saj ga je že večkrat videl... zmota je izključena. Toda morilec?...

»Morilec je — Fantomas! Je in je! Naj me imajo za norca, meni nič mar!« je mrmral Juve predse...

VII

BOUZILLE ZASLUŽI STO FRANKOV

Kljub svojim tri in sedemdesetim letom je bila vdova Chiquardova še prav zastavna ženica. Lepega dne je že na oknu zagledala postopača Bouzilla, ko je pa opazila, da se bliža njeni hišici, je pograbila metlo, odprla vrata in se zadrla nad kunčjim tatom:

»Potepin potepinski, Bogu čas kradeš, meni pa kunce! Nemarnež ničvredni! Ali se ti je zmešalo, ko tako predrzno prihajaš k meni? Izgini, ti rečem, sicer ti razbijem tole metlo na glavi; boš videl, da se ti bo précej zdelo, da so že binkošti, kaj še — velika noč boš mislil da je... Takšna nesramnost — siromakom poslednjega kunca pobereš, potlej se pa še blizu upaš. Takšne predrznosti živ dan še nisem videla. Poberi se, sicer boš tekel s polnimi hlačami. Ne šali se z menoj!...«

Bouzille se je kakopak brž umaknil za korak.

»Tak, mati Chiquardova,« je rekel kolikor moči spokorniško, »počakajte vendar, da vam povem... Saj sva se vendar zmerom dobro pogajala! Niti ne veste, kakšne novice vam prinašam, pa me že podite...«

»Ničesar nočem vedeti! Poberi se, da te ne vidim več!«

»Za pet ran božjih, ali je vredno zaradi tistega zanikrnega kunca! Čujte, imenitno kupčijo imam za vas!«

»Kupčijo s teboj... No, ta bi bila pa lepa — nič nočem vedeti!«

»Prehladili se boste, mati Chiquardova, nikar ne stojte na prepihu. Stopiva rajši noter! Rečem vam, kupčija pa taka...«

Na pol nejevoljna, na pol radovedna je povabila vdova postopača v hišo. Bouzille je odložil svoj nahrbtnik in sedel poleg štedilnika, ki je v njem prasketal prijeten ogenj.

»Slabi časi!« je začel modrovati.

»Da, da, slabi časi! Kar na lepem ti takšenle nebodigatreba sune poslednjega kunca. Poslednjega, povrhu pa najlepšega, ki sem ga za praznike hranila...«

»Kaj bi se le, vraga, toliko razburjali zastran oskubene mačke! Rajši me poslušajte... Imeniten predlog imam...«

»Tak povej že...«

»Poslušajte: za vašega kunca sem vam prinesel dve lepi debeli putki. Če mi boste dali opoldne gorko juhico, vam bom ves predpoldan garal. Drži? Veste, po pravici bom povedal: že par dni nisem ničesar toplega zaužil... Kar kruli mi po trebuhu...«

Mati Chiquardova je pogledala na uro: osem je minila. Štiri ure bi torej ta postopač garal — čedna pomoč! Kar je res, je res. Toda najprej bi seveda rada videla putke — previdnost je lepa čednost. Bouzille je potegnil putki iz nahrbtnika. Sicer sta bili le še na pol živi, vendar čedni in rejeni živalci...

»Kje si ju pa dobil?« je vprašala mati Chiquardova. Tako zaradi lepšega namreč, zakaj le predobro je vedela, da si ju Bouzille na pošten način gotovo ni prisvojil.

»Hm, nalašč za vas sem ju kupil, mati Chiquardova! Zato, da pozabite oné zastran kunca.«

»Tako torej? To je pa lepo od tebe!«

»Torej ste zadovoljni z mojim predlogom?«

Bouzille ji je pomolil roko v spravo.

Gospa Chiquardova je še sekundo ali dve odlašala, potem je pa krepko udarila v ponujeno desnico.

»Najprej mi boš drv nasekal, kasneje boš pa stekel k reki po vrbove šibe... Namakam jih, pa bodo menda že godne...«

»Prav! toda najprej moram potisniti svoj avtomobil na dvorišče, pustil sem ga kar na cesti...«

»Avtomobil? Kakšen avtomobil?«

»Malo potrpljenja, prosim!«

Kakor bi trenil, je izginil in trenutek nato je že potiskal na dvorišče smešno vozilo. Vdova se je na vsa usta smejala. Bouzille je imel tricikel, prave predpotopne konstrukcije. Zadaj dvoje ogromnih koles, spredaj majceno kolo, ki je bilo zvezano z zveriženo balanco. Vsa sloka ciza je bila do skrajnosti zarjavela, namesto gumastih plaščev so bile na obročih pritrjene debele vrvi, pa še te so bile ogoljene in razcefrane. Tako obupno oguljen je bil ta tricikel, da ga Bouzille gotovo ni ukradel, bržčas mu ga je bil kdo podaril, ko se je hotel znebiti stare škatle. Na osi med zadnjima kolesoma si je Bouzille pritrdil nekak star zaboj in vanj je spravljal pošteno in nepošteno prisvojeno blago. Nered v tej škatli je bil več ko romantičen.

Ko je Bouzille spravil svoje strašilo v šupo na dvorišču, je začel pridno cepiti drva. Mati Chiquardova je še hipec ostala pri njem in si privoščila kratek klepet.

»Čuj, pravili so mi, da si moral zaradi kunca sedeti? Pa še zaradi umora na gradu so te prijeli, kali?«

»To pa ne gre devati v en koš, mati Chiquardova. Zaradi umora na gradu so polovili vse postopače v tem kraju. Tudi mene je doletela ta sreča, da me je staknil orožnik Morand. Skupaj z nekim zakrknjenim bratcem me je odpeljal naravnost v grajsko kuhinjo, in gospa Luisa, kuharica, saj jo poznate, mi je skuhala prav posebno fino kavico! Ck, ta je bila pa imenitna, še zdaj se mi sline pocede, če se le spomnim tiste brazilske dišave. Drugi bratec, François Paul se je pisal, tisti pa ni bil iz naših krajev. Veste, med nama, ta strela se mi je zdel hudičevo sumljiv... Temu bi že prisodil kakšen umor... Videti je bil ko slaba vest... Pa so ga ti učeni gospodje kakopak izpustili. Če bi bil jaz preiskovalni sodnik, do smrti bi ga bil zaprl — v jekleno celico... Sicer pa, kaj mi mar...«

»In zaradi kunca si pa res sedel?«

Pogovor o kuncu ni šel gospodu Bouzillu prav nič v tek, toda izprevidel je, da se ne bo mogel izmazati. Zato je kar po pravici povedal:

»Kakor se vzame: sem in nisem. Bilo je namreč tako. Orožnik Morand — moj stari prijatelj, saj ga poznam že od tistih dob, ko je prišel v naše kraje iz orožniške šole — ta Morand torej, me je odpeljal v Saint-Jaury, na orožniško stražnico — in dva dni kasneje bi moral v Brives na sodnijo — razumete? Kar zadovoljen sem bil, zakaj dobro vem, da plačajo na briveški sodniji takšnele prestopke s tremi tedni. Tudi sodnik je moj prijatelj, možakar je še iz stare šole... Že večkrat sva imela opravke — tri tedne, to je njegov očenaš, nič več in nič manj. Veste, draga mamica, važno je, na kakšno sodnijo vas pošljejo; v Limogesu se človek ne izmaže zlepa — tri mesece, to bi bilo najmanj... Takšna je pač razlika!«

Bržčas imajo tam manj kuncev ko pri nas,« se je rogala Chiquardka.

»Že mogoče. Kakor sem rekel, meni bi bilo kar všeč, če bi bil lahko presedel tri tedne v Brivesu. Tam imajo lepo kaznilnico, moderno in zračno, pa še jedača je za pod zob. Da, to sem že povedal, da sem sedel v Saint-Jauryju na stražnici. Kar na lepem so pa spustili v mojo celico še nekega zlodjevega dedca. Temu se je prav gotovo mešalo, zakaj začel je besneti in razbijati, zagnal je vrč in skledo za umivanje na tla, potlej se je pa še mene lotil. Oči mi je hotel izpraskati... Strela božja, takrat sem pa udaril. Stepla sva se na žive in mrtve... Faut je bil pa močan, in ko sta pritekla dva orožnika na pomoč, sta imela dovolj opravka z besnečim blaznežem. Takrat so pa orožniki na mojo nesrečo izprevideli, da bi me ne kazalo pustiti s tako krvoločno zverino v isti celici, zato mi je stražmojster Doucet po tihem dejal: .Prijateljček, kar izgini! Letos se nikar ne prikaži več v našem revirju.' Seveda sem moral pobrati šila in kopita, pa sem odšel spet na cesto...«

»Predrzneži imajo pač zmerom srečo!« je pritrdila vdova Chiquardova in stekla v hišo.

Pravkar je odbilo pol dvanajstih, zato je poklicala Bouzilla k obedu:

»Če hočeš, lahko stopiš pozneje po vrbovo šibje, založi prej!«

Bouzille si kajpada ni dal dvakrat reči...

Gospa Chiquardova je imela nezadolženo hišico in majhno posestvo, pa je bila hudo ponosna na to. Tik ob cesti je stala hišica, sicer zelo skromna, zadaj na dvorišču šupa in hlevi za živad in kunce, za dvoriščem se je pa razprostiral lep sadovnjak, položno padajoč proti reki. Z izkupičkom od sadja in od kurje reje se je gospa Chiquardova skromno preživljala, razen tega je pa zaslužila tu pa tam še kakšen sold s pletenimi jerbasi, ki jih je sama plela iz vrbovega šibja. Sicer bi se bila že zdavnaj rada odkrižala tega zoprnega dela, toda denar je le denar. Najbolj ji je šlo navzkriž, kadar je morala po šibje, ki ga je namakala v reki, zakaj včasih je morala po pol ure stati do kolen v vodi, preden je polovila vse namočeno šibje. Potlej jo je kakopak ves teden dajal revmatizem po sklepih. Kdor se ji je hotel prikupiti, je moral namesto nje v vodo, pa ga je koj uklenila v srce...

Medtem ko je Bouzille z užitkom cmokal, ga je povpraševala mati Chiquardova po njegovih načrtih na spomlad.

»Hm, letos grem na dolgo potovanje. Uganite!«

»Nu, morda kar do Toulousa?«

»Nak, še dalje.«

»Do Lyona?«

»Še dalje.«

»Kako naj pa vem?... Do Avignona, Bordeauxa, Bourgesa?«

»Nápak! V Pariz pojdem!«

»V Pariz?«

»Da, v Pariz. Kar čudite se! Že od nekdaj si želim, da bi samo enkrat v življenju videl Eiffelov stolp! To mi roji že petnajst let po glavi. In letos, ko imam avtomobil, si bom to privoščil!«

»In kako dolgo boš potoval do tja?«

»Rekel bi, da bom s svojim avtomobilom zmogel to pot v treh mesecih. Kakopak, če me spotoma kje zapro, bo že nekoliko dalje trajalo.«

»Nu, zastran mene! V Pariz! Hm... Zdaj pa brž po moje šibje, potlej pa lahko kar sedeš na svoje strašilo in ga poženeš.«

Mati Chiquardova je odšla krmit piške, Bouzille je pa stopil k reki.

Čez kakšnih pet minut je zaslišala vdova močno vpitje:

»Mati Chiquardova! Mati Chiquardova! Brž! Semkaj pridite! Sto frankov sem zaslužil! Brž, brž, tak pohitite vendar...«

»Ali se je revežu zmešalo?« je mrmrala vdova predse in stekla k reki.

Bouzille je stal do kolkov v vodi in lovil z dolgim drogom nekaj po vodi.

»Ali ribe loviš?« je vprašala mati Chiquardova.

»Sto frankov! To je res dobra kupčija!« je odgovoril Bouzille in ribaril dalje.

»Kakšnega zlodja pa imaš?«

Namesto odgovora je stopil Bouzille korak dalje v vodo, se pripognil in potegnil na dan — utopljenca.

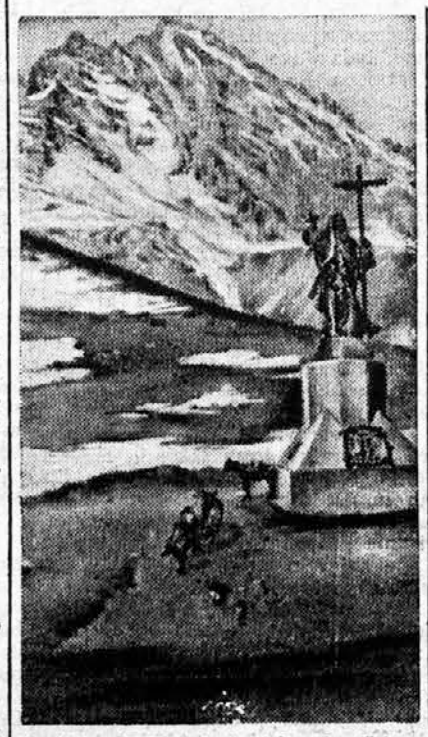

Nemški turist Link je te dni prvi prišel na več ko 7000 m visoko Aconcague v argentinskih Kordiljerih. Naša slika kaže pogled na gorskega velikana.

Tempo

Madžarski napisal
Mihael Erdödy

Ob devetih zjutraj.

Pravkar sem se v kadilnici Zeppelina seznanil z Liano... Ob četrt na deset sem jo prvič poljubil, o pol desetih sva se zaročila.

Ob desetih zjutraj.

Pristali smo. Dovoljenje sem dobil po radiu, zato sva se takoj odpeljala s taksijem na civilni poročni urad.

O pol enajstih je bila Liana moja žena.

Ob enajstih predpoldne.

Že trideset minut sem zakonski mož. Zdolgočaseno si sediva z Liano nasproti. Liana venomer zeha. Zakon me začenja dolgočasiti.

Opoldne.

Sporekla sva se. Liana je pograbila kovčege in se vrnila z letalom k materi. Želel sem ji srečno pot. Vendar spet sam!...

Prižgal sem si smotko in puhal z zadovoljstvom slamnatega vdovca sinje kolobarčke v zrak.

Ob enih popoldne.

Obed mi ni šel nič v slast. Nekaj grenkega me je davilo v grlu. Nu, da, bržčas sem se že preveč privadil zakonskemu življenju. Liane mi manjka. Bog ve ali se bo vrnila?

Ob dveh popoldne.

Žena se mi je vrnila. Pobotala sva se.

O pol treh sem odšel zdoma. Zavil sem k svoji stari prijateljici, ki sem jo včeraj poslednjič videl.

Ob treh popoldne.

Ko sem se vrnil domov, ni bilo Liane več doma. Telefoniral sem v detektivski zavod, in že čez deset minut sem imel v rokah kratko obvestilo: Liana je obnovila zarjavelo ljubezen z nekim gospodom, ki se je bila včeraj zjutraj z njim seznanila in se je snoči z njim sprla.

Vara me!

O pol štirih sem se zatekel k svojemu odvetniku.

Ob štirih popoldne.

Vložil sem tožbo za ločitev zakona.

Ob petih popoldne.

Zlepa se ne poročim več. Po sedemurnem zakonu je človek pošteno potreben oddiha.

Ob šestih popoldne.

Pravkar se me telefonsko obvestili, da je Liana povila zdravega dečka.

Tako kasno šele? *

Kemično čiščenje oblek pralnica in svetlolikalnica
Fran Šimenc, Ljubljana,
Kolodvorska ul. 8
sprejemališče Knafljeva ul. 2

Janezek Rumenjak

Z Janezkom Rumenjakom sva hodila skupaj v šolo. Brihten ni bil Bog ve kako, v službo se je pa vendar zrinil.

Prišel je torej v uk k nekemu knjigarnarju. Ta revež, knjigarnar namreč, ni imel mnogo kupčij, zato je prav pogosto skočil k sosedu na kurjo obaro in četrtinko starega. Janezek je medtem seveda verno pazil na njegovo trgovino.

Nu, nekoč se je spet zgodilo, da je gospod »šef« odšel in je Janezek ostal sam. Ko se je »stari« vrnil, je vprašal Janezka:

»Ali je bil kdo tu?«

»Da,« je odgovoril Janezek.

»Kdo?« ga je vprašal gospodar.

Janezek je iskreno odgovoril: »Jaz...«

Šef se je razjezil: »Tepec — mislim vendar, ali je kdo prišel?«

Janezek ponižno: »Seveda!«

»Kdo?«

»Vi!« **Poza.**

Uštel se je

»Zadnje dni se mi zdite hudo raztreseni, gospod knjigovodja. Pri vsaki priložnosti se uštejete.«

»Oprostite, gospod šef, toda ljubezen človeka popolnoma zmeša ... O, če bi se smel nadejati, da dobim roko vaše gospodične hčere ...«

»Vidite, že spet ste se ušteli.«

Nesporazum

»Gospod natakar, najprej mi prinesite smotko. Neko damo čakam.«

»Kakšno, prosim? Debelo, srednjo ali drobno?«

»Kaj vam to mar!«

HERSAN ČAJ
ZDRAVJE

s pomočjo zdravilnih svojstev raznih zelišč se dobi, ako se uživa **„HERSAN ČAJ"** mešanica posebnih zdravilnih zelišč po sestavi zdravnika R.W. Pearsona, zdravnika šefa v Bengaliji (Angleška Indija).

Po večletnih izkušnjah je neovrgljivo dokazana velika vrednost **„HERSAN ČAJA"** in to z nedvomnim uspehom pri obolenjih zaradi poapnenja žil, pritiska krvi, pri ženskih boleznih, pri menstruaciji (menjanju mesečnega perila), migreni, revmatizmu, obolenju obisti, jeter, motnjah v želodcu, zastrupljenju, zapeki, protinu (giht), črevesnih boleznih, hemoroidih, zgagi in pri čezmernem odebelenju. **„Hersan čaj"** se dobiva v vseh lekarnah. Poučno knjižico in vzorec Vam pošlje zastonj:

„RADIOSAN", Zagreb
Dukljaninova 1

Reg. S. št. 14001 z dne 6. VI. 1934.

POZOR GOSPODINJE!

Najceneje ste postreženi s **KURIVOM** pri tvrdki

RUDOLF VELEPIC

trgovina s kurivom
LJUBLJANA VII.
Sv. Jerneja cesta 25
TELEFON 2708

Prvi poskus stalni odjem!

Krasni vzorci za zavese carnokaz neispeli
Robert Gali
Šelenburgova ul. 9

Negujte svoje noge

Največji napor pri Vašem vsakdanjem opravilu morajo prenašati Vaše noge.

Zdrave noge so pogoj za uspešno delo. Ne zanemarite svojih nog, da boste tudi v pozni starosti lahko hodili brez palice.

Posvetite jim vsaj toliko pažnje kot ostalim delom telesa.

Obiščite našo pedikuro

V posebej za to pripravljeni kopeli Vam osvežimo noge.

Odstranimo brez bolečin kurja očesa in debelo kožo.

Postrižemo Vam zarastle nohte.

Pedikiranje stane Din 6'—.

Proti utrujenosti in za boljšo cirkulacijo krvi Vam priporočamo strokovnjaško masiranje nog.

Masaža nog stane Din 4'—.

Posetite nas, prepričajte se sami!

Bata

Ljubljana, Šelenburgova 7

Vsega v izobilju
za malo denarja v veliki izbiri trenchoatov, hubertusov, pumparic, perila itd. pri
PRESKERJU, Ljubljana
Sv. Petra cesta 14

MALI OGLASI

Male oglase socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa po 50 par za besedo. Preklici in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglas je treba še posebej plačati davek v znesku 1'50 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglas šifro, mora doplačati še 3 Din. — Mali oglasi se plačajo vedno vnaprej, in sicer po poštni nakaznici, po poštni položnici na ček. račun »Družinski tednik« uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znamkah obenem z naročilom.

Prodam

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

MOŠKO KOLO dobro ohranjeno naprodaj. Poizve se v upravi »Družinskega tednika«.

GLOBOK IN UDOBEN OTROŠKI VOZIČEK, dobro ohranjen, ugodno prodam. Ponudbe na upravo pod »Za gotovino«.

Tako zadovoljni kakor so drugi boste tudi Vi, če naročite prvovrstno uro budilko s sliko prečudežne Marije z Brezij. Izdelava v naravnih barvah je tako okusna in lična, da bi že zato ne smela taka ura manjkati v prav nobeni hiši. Še posebna privlačnost je Marija, ki gleda izza Goré na nas, ki pričakujemo njene tolažbe. Ure so okusno izdelane, so trpežne in zelo poceni. Prvovrstna Din 107'—, Din 95'— in Din 87'—. Naročite po dopisnici z navedbo natančnega naslova. Pošljem takoj po povzetju. Se priporoča **Zdravko Rant, urar, Jesenice-Fužine.**

Kupim

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

ANGLEŠKI KLOSET, rabljen, vendar dobro ohranjen, kupim. Ponudbe z navedbo cene pod »W. C.« na upravo lista.

OTROŠKI ŠPORTNI VOZIČEK, praktičen in zložljiv, dobro ohranjen, kupim za gotovino ali pa dam v zameno zanj globok udoben otroški voziček. Ponudbe na upravo pod »Fantiček«.

Dopisovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

SVA OSAMLJENI, inteligentni in značajni pa se želiva seznaniti z dobro situiranima gospodoma enakih lastnosti. Slika zaželjena. Dopise na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Jelka in Anka«.

TEKSTILNA DELAVKA iz Kranja, resna, pridna in poštena, z nekaj prihranka, išče življenjskega tovariša. Dopise na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Tekstilna delavka«.

GOSPOD 32 LET STAR, resen in inteligenten, »gentleman« v pravem pomenu besede, išče znanja s skromno, pošteno in fino vzgojeno gospodično. Dopise prosim na upravo lista pod »Svobodna profesija«.

FANT S PREMOŽENJEM išče znanja z dekletom do 24 let v svrho ženitve. Ponudbe na upravo pod šifro »Pomlad 24«.

HALO DEKLETA! Spomladni dnevi so lepi in nedelje prijazne, nalašč za izlete. Gospod, mlad in simpatičen išče znanstvo simpatične gospodične za skupne nedeljske izlete. V poštev pridejo samo boljša dekleta. Pišite na upravo pod naslovom »Nedeljski izleti«.

GOSPODIČNA, mlada, simpatična, čiste preteklosti, trgovsko naobražena, s primerno doto, želi resnega znanja z inteligentnim gospodom dobrega srca; radi pomanjkanja znanja. Slika zaželjena. Prednost državni nameščenci. Ponudbe pod »Srečen zakon«.

KATERI ZNAČAJNI MLADENIČ čedne zunanjosti z eksistenco želi resnega znanja z vzorno mladenko prijetne zunanjosti, mirno in dobrosrčno. Dopise pod značko »Želim blage duše«.

KATERO SRČKANO, SIMPATIČNO DEKLE želi prijateljstva inteligentnega fanta? Cenj. dopise prosim na upravo pod »Lepši dnevi«.

IŠČEM SODELAVCA(KO) pri brezkonkurenčnem podjetju s ca. Din 15.000. Cenj. ponudbe na upravo lista pod šifro »Zaščiteno«.

VDOVA, OSAMLJENA, 40 let, s pokojnino, želi dopisovati z iskrenim osamljenim gospodom. Dopise na upravo lista pod »Zima«.

Stanovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

DVOSOBNO IN TRISOBNO STANOVANJE se išče za takoj ali pozneje. Ponudbe na oglasni oddelek »Družinskega tednika« pod »Zračno«.

STANOVANJE 2 malih sob in pritiklin iščem za 1. maj. Ponudbe pod »450 Din« na upravo »Družinskega tednika«.

ENOSOBNO STANOVANJE za dve osebi — oddam. Dolenjska cesta št. 81.

Službe

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

UČENKO sprejme fina šivilja. Hrana v hiši, stanovanje bi morala imeti zunaj. Naslov v upravi Družinskega tednika.

15letna deklica poštenih staršev se želi izučiti šivanja. Gre tudi na deželo. Naslov se izve v upravi »Družinskega tednika«.

PRODAJALKA MEŠANE STROKE, tudi železnine, pridna in poštena, išče službo. Gre kamorkoli tudi v pomoč gospodinji. Dopise prosim naupravo pod šifro »Resnost 226«.

Kozmetika

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

BARVANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z **Oro-barvo za lase,** ki jo dobite v črni, rjavi, temnorjavi, svetlorjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zajamčena. 1 garnitura z navodilom stane Din 30'— Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 84.

IZPADANJE LAS IN PRHLJAJ preprečí samo znano sredstvo **Voda iz kopriv.** Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica z navodilom stane Din 30'—. — Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 84.

Izdaja za konzorcij »Družinskega tednika« K. Bratuša, novinar. Odgovarja Hugo Kern, novinar. Tiska tiskarna Merkur d. d. v Ljubljani; za tiskarno odgovarja O. Mihalek, vsi v Ljubljani.